

మొదటి సంచిక

తెలుగు పిల్లల ఈ (౭) మాసపత్రిక
జూలై 2010

కొత్తపల్లి

తెలుగు పిల్లల ఈ (e) మాస పత్రిక

సంచిక:4

జూలై 2010

సంపుటి: 3

(<http://kottapalli.in> లోని e - సంచికకు పుస్తక రూపం)

ఈ సంచికలో

ముందు మాట

సింహంపిల్ల . . . సంపాదకీయం . . . 1

ధారావాహికలు:

నీతి చంద్రిక . . . చిన్నయసూరి . . . 4

పిల్లలు చెప్పిన కథలు:

బంగారు వంట . . . హరినాథ్ రెడ్డి . . . 10

వగటి కలతో వచ్చిన తిప్పలు . . . అశోక్ . . . 34

కుక్క - రాణి . . . ఉష . . . 16

మోసం . . . కల్పన . . . 20

ఓపిక ఉండాలి! . . . గౌతం . . . 23

శంఖం . . . సురేష్ . . . 36

తీరిన అప్పు . . . సంతోష్ . . . 43

కోతి కథ . . . కార్తిక్ . . . 45

పెద్దలు చెప్పిన కథలు:

పట్టుదల . . . రాజేష్ . . . 31

చేసిన మేలు మరువకు! . . . మాచిరాజు . . . 13

సాహస బాలలు . . . రాజ్ కుమార్ . . . 40

అనువాద కథలు:

రేపు ఎవరికెరుక? . . . పర్తాప్ అగర్వాల్ . . . 50

విందు కల . . . రామానుజన్ . . . 26

అవీ-ఇవీ

అమ్మ దొంగ! . . . లలిత . . . 48

బొమ్మకు కథ రాయండి!

ఏమో? గుర్రం ఎగరావచ్చు! . . . లలిత . . . 54

పాటలు:

పిల్లల్లారా! . . . మల్లికార్జున బృందం . . . 56

హరివిల్లు . . . జానకి బృందం . . . 57

క్రిష్ణమ్మ . . . జానకి, మంజుల . . . 59

జోకులు:

జోకులు . . . 60

సాహస బాలలు

ఓపిక ఉండాలి!

ఈ మాసపు ముఖచిత్రం

"వానాకాలం వచ్చింది"

సింహంపిల్ల

వివేకానందుడు చెప్పిన చక్కని కథ ఒకటుంది:

అనగా అనగా ఒక అడవి ఉండేది. ఆ అడవికి దగ్గర్లోనే ఒక మేకలాయన ఉండేవాడు. ఆయన దగ్గర చాలా మేకలుండేవి. ఒకసారి ఆ మేకలాయన అడవిలో పోతూ ఉంటే ఒక బుజ్జి సింహంపిల్ల ఎదురైంది. మేకలాయన కాళ్లకు చుట్టుకొని, నాకుతూ ప్రేమ పడింది ఆ చిట్టిపిల్ల. ఒక్కరోజు వయసుండే ఆ పిల్లను చూస్తే మేకలాయనకు ముద్దుగా అనిపించింది. తల్లి సివంగి వచ్చిందంటే తన పని ఐపోయినట్లే- అందుకని ఆయన ఎక్కువ ఆలోచించకుండా ఆ సింహంపిల్లను చంకనెత్తుకొని ఇంటికి పరుగెత్తాడు.

ఇంట్లో చాలా మేకపాలున్నై. మేకలాయన సింహాన్ని పాలతోటీ, తన తినే జొన్న సంకటితోటీ, అన్నంతోటీ పెంచుకున్నాడు. సింహం పిల్ల మేకలన్నిటికీ అలవాటు పడింది. మనుషులకూ అలవాటైంది. అది కూడా మేకలలాగే అరిచేది. తోటి మేకలతో ఆడుకునేది. వాటి లాగానే ప్రవర్తించేది. మేకలతో బాటు అది కూడా రోజూ మేతకు వెళ్లటం మొదలుపెట్టింది. మేకలాయన తన మందను కాపాడే బాధ్యతను దానికే అప్పగించేంత బాధ్యతగల గొర్రె పాటేలు మాదిరి తయారైంది.

ఒకరోజున, అది అలా మేకలమందతో బాటు అడవిలో గడ్డి మేస్తున్న సమయంలో, దగ్గరున్న

పాదల్లోంచి సింహ గర్జన వినబడింది. మేకలన్నీ భయంతో కంపించి పోయాయి. చెల్లాచెదరై, దిక్కులు తెలీనట్లు పరుగులు పెట్టాయి. అప్పటికి సంవత్సరం నిండిన సింహపు పిల్ల కూడా వణికిపోయింది. తోచిన దిశలో పరుగు తీసింది. "సింహం! సింహం! పారిపోండి! పోయి మీ ప్రాణాలు దక్కించుకోండి! మే! మే!" అని అరుస్తూ అది పారిపోతుంటే, వేటాడ వచ్చిన సింహం ఆశ్చర్యపోయింది. "ఏమిటిది?! సింహపు పిల్ల, ఇట్లా భయపడటమేమిటి?! అదీ, తోటి సింహాన్ని, నన్ను చూసి ఇంత అలజడి చెందటమేమిటి?!" అనుకొని, అదిమేకల్నివదిలి, సింహంపిల్లవెంటపడింది.

సింహం తన వెంటే పడటం చూసి సింహపు పిల్లకు మరింత భయం వేసింది. "కాపాడండి! కాపాడండి!" అని మేకల భాషలో అరుచుకుంటూ, అది తుప్పల మీది నుండి, ముల్ల పాదలలో నుండి దొడుతీసింది. సింహం దాన్ని వదలకుండా వెంటబడించి, చివరికొక చెరువు ఒడ్డున దాన్ని పట్టుకున్నది.

"నన్నొదిలెయ్! నీకు పుణ్యం ఉంటుంది. నన్నేమీ చెయ్యకు! నేనొక మేకను! చిన్నిమేకను - గడ్డి తినే దాన్ని! తింటే నీకేమీ వస్తుంది? నీ కాళ్లు పట్టుకుంటాను - నన్నొదిలెయ్" అని ఏడుస్తూ ప్రాధేయ పడుతున్నది సింహంపిల్ల.

"ఏంటీ? నిన్ను తినకూడదా?! నువ్వు మేకవా? నువ్వేమనాడీ నీకు అర్థమౌతోందా, అసలు?" అన్నది సింహం.

"నేను చిన్నదాన్ని- నాకేమీ తెలీదు - అజ్ఞానిని - తెలివితేనే మేకను - నన్నొదిలెయ్" అని ఏడుస్తూంది సింహంపిల్ల, అశక్తతతో.

"ఓరి! నువ్వు మేకవికాదే! ఏంటి ఇట్లా ఏడుస్తావు, మేకలాగా? నువ్వు కూడా సింహానివే!" అంది సింహం.

ఎంత చెప్పినా వినలేదు సింహంపిల్ల. భయం దాన్ని పూర్తిగా ఆవరించి, దాని బలాన్ని, శక్తిని హరించింది. "నేను మేకపిల్లను" అనే అసత్యం దాని అస్తిత్వాన్ని మొత్తాన్నీ సంపూర్ణంగా హరించింది.

చివరికి విసుగెత్తిన సింహం దాన్ని చెరువు గట్టుకు తీసుకెళ్లి, నీటిలో దాని ప్రతి బింబాన్ని

చూపించింది; దాన్ని బెదిరించి, దాని చేత తన మాదిరి అరిపించింది; దాన్ని తన గుహకు లాక్కెళ్లి తన పిల్లల్ని చూపించింది- అలా అతి కష్టం మీద సింహం పిల్లకు తానెవరో తెలియజెప్పింది.

ఇప్పుడా సింహం పిల్ల మారిపోయింది! తానెవరో గ్రహించిన ఆ సింహం పిల్ల ఇప్పుడు నిజంగా మృగరాజైంది. అడవిని మొత్తాన్నీ శాసించింది. తన శక్తి సామర్థ్యాలను అడవిలోని ప్రతి జంతువూ గుర్తించేలా చేసింది.

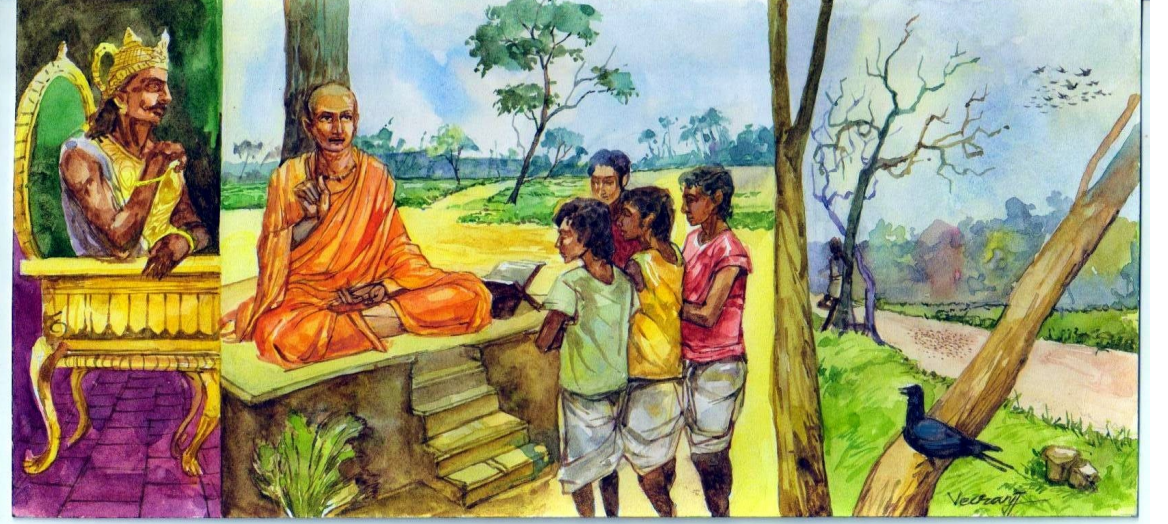
మనందరిలోనూ అంతర్లీనంగా చాలా శక్తులున్నాయి. "నాకు చేత కాదు" అనుకుంటున్నంతకాలం ఆ శక్తులు అట్లా నిద్రపోతూనే ఉంటాయి. నిరాశా భావనకు వదిలి, "నాకేమి, నేను రాజును!" అనుకున్న మరుక్షణం ఆ శక్తులన్నీ మేల్కొని, మనకు సాయం చేస్తాయి. ప్రపంచంలో ఉన్న ఏ పరీక్షలూ నిజానికి మన శక్తిని పూర్తిగా కొలవలేవు. ఏ అపజయాలూ మనల్ని సంపూర్ణంగా విశ్లేషించవు. అందుకని, "నాకు చేత కాదు" అనే మాటను ప్రక్కన పెట్టి, ప్రయత్నిస్తూ పోవాలి. ఏదో ఒకనాటికి విజయం మనదౌతుంది.

కథలు రాయటం కూడా అంతే. "నాకు రాదు" అనుకుంటే ఎన్నటికీ రాయలేం. "రాసి చూద్దాం" అనుకొని, మొదలు పెట్టి చూడండి: అనంత కథా సామ్రాజ్యం మన హస్తగతం అవుతుంది. అలా మనకు స్ఫూర్తినిచ్చేందుకే- లలిత గారు పంపారు: "ఏమో, గుర్రం ఎగరావచ్చు!" బొమ్మల కథను. దాన్ని చదివి, అంతం ఎలా ఉండాలో రాసి పంపండి, అందరూ!

కథలు రాసే పిల్లలకు, పెద్దలకు; రాయబోయే పిల్లలకు, పెద్దలకు-

అందరికీ అభినందనలతో,

కొత్తపల్లి బృందం.

నీతి చంద్రిక

9 వ భాగం

మూలరచన: కీ.శే. వరహస్థచిన్నయసూరి

సరళీకరణ: ఘడియారం వేంకటనారాయణశర్మ

జరిగిన కథ : కాకి, ఎలుక కలిసి వలలో చిక్కుకున్న జింకను రక్షిస్తాయి. ఆపైన జింక మిత్రులిద్దరికీ తన ఆత్మకథను చెబుతుంది. అక్కడ తాబేలు వాటికోసం ఎదురు చూసి చూసి, ఇక తాళలేక, వచ్చి మధ్య దారిలోనే వాటిని కలుసు కుంటుంది. అంతలో వేటగాడు జింకను వెతుక్కుంటూ వచ్చేస్తాడు. పారిపోలేని తాబేలు మాత్రం వేటగాడి చేతికి చిక్కుతుంది. ఇక చదవండి...

చిత్రాంగుడు మొదలైన మిత్రులు ముగ్గురూ మంధరుడికి కలిగిన అపదను చూసి, ఏడుస్తూ, కొంత వెనుకగా వేటగాడి వెన్నంటి పోసాగారు . హిరణ్యకుడు అప్పుడు

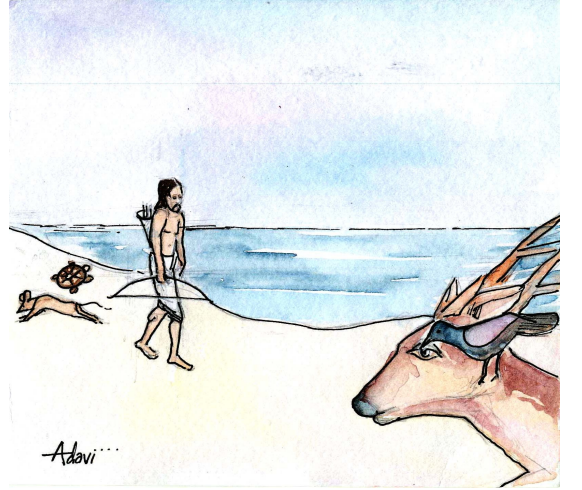
'వచ్చిన కష్టాన్ని దాటుకున్నాంగదా' అని క్షణం ముందే సంతోషించామే, ఇంతలోనే ఈ కష్టం వచ్చిపడింది చూడండి! అయినా ఈ కష్టాన్ని చూసి మనం దుఃఖపడకూడదు. వేటగాడు

అడవిని దాటిపోకముందే మంధరుడిని విడిపించాలి. దానికి తగిన ఉపాయం ఏదైనా ఆలోచించండి. వాడు అడవిని దాటాడంటే మనం ఇక మంధరుడిని కాపాడలేం" అన్నది.

అది విని చిత్రాంగుడూ, లఘువతనకుడూ ఇద్దరూ "మా శరీరాలు నిప్పుల్లో పడి దొర్లినట్లు మండుతున్నాయి. మనసులు స్వాధీనంలో లేవు. 'ఏం చేయాలి' అనేది మాకు అర్థం కావటం లేదు. నువ్వు బుద్ధిశాలివి. నువ్వే ఏదో ఒక ఉపాయం ఆలోచించగలవు. నావ మాదిరి, నువ్వే మిత్తుడిని ఆపదల తీరం చేర్చి, మమ్మల్ని కూడా శోక సముద్రం నుండి దరి చేర్చు. నువ్వు తప్పితే మాకు వేరే శరణ్యం లేదు. ఏం చెయ్యాలో నువ్వు చెప్పు- నువ్వెట్లా చెబితే మేము అట్లా చేస్తాము" అన్నాయి.

అప్పుడు హిరణ్యకుడు "మనలో ఏ ఒక్కరికి వచ్చిన కష్టసుఖాలలోనైనా అందరం భాగస్వాములమే. అందువల్ల ఇప్పుడు మనకు ఎదురైన కష్టం నుండి తప్పించుకొనే

ఉపాయాన్ని వెదకటం మీకెంత ముఖ్యమో, నాకూ అంతే ముఖ్యం. దాని కోసం మీరు నన్నింతగా ప్రాధేయపడి అడగనక్కరలేదు. ఏదో, నాకు తోచిన ఉపాయం ఒకటి చెబుతాను. మీ మీ బుద్ధులతో ఆలోచించండి. అందరికీ అంగీకారమైన పద్ధతిని పాటిద్దాం" అన్నది.

ఆపైన అది చిత్రాంగుడి వైపు తిరిగి "నువ్వు వేటగాడి కంటపడకుండా ముందుకుపోయి, వాడు పోయే దారిలో ఒక నీటి కొలను ఒడ్డున పడుకో. నాలుగు కాళ్ళూ చాచి, కళ్లని సగం మూసినగం తెరచి ఉంచి, మెడ ఎత్తి, మోర సారించి చచ్చినట్లు కదల-

కుండా పడి ఉండు. లఘుపతనకుడు నీ మీద కుర్చొని, నీ కళ్లు పాడుచుకొని తింటున్నట్లు నటిస్తుంటుంది.

అప్పుడు వేటగాడు 'జింక చచ్చిపడి ఉన్నది' అనుకుంటాడు. చేతిలో ఉన్న విల్లును మంధరునితోబాటు దించి నేలమీద పెట్టి, మీ దగ్గరకు వస్తాడు. వాడు అటు తిరగగానే నేను వచ్చి, చీమ చిటుక్కు-మనకుండా మంధరుని కట్టు త్రాళ్లు కొరికేస్తాను. వెంటనే మంధరుడు కొలనులోకి వెళ్లి పోతాడు. నేను ఏదో ఒక బొరియలోకి దూరతాను. వాడు మిమ్మల్ని చేరకనే మీరూ పారిపోండి: ఇది నాకు తోచిన ఉపాయం. ఇక త్వరగా మీ అభిప్రాయం చెప్పండి!"

అనగానే చిత్రాంగుడు, లఘుపతనకుడు చాలా సంతోషించి, హిరణ్యకుడి తెలివిని ప్రశంసించి, 'అలాగే చేద్దామ'న్నారు.

ఆపైన ముగ్గురూ తమ ఉపాయాన్ని చక్కగా అమలుచేశారు. అనుకున్నట్లుగానే మంధరుడు కొలనులోకి, హిరణ్యకుడు బొరియలోకి దురారు . కాకి, జింక అడవిలోకి పరుగు తీశారు.

అప్పుడు వేటగాడు చాలా చింతించి, ఇక చేసేది ఏమీ లేక ఇంటికి వెళ్లిపోయాడు. ఆపైన హిరణ్యకుడు మొదలుగా గల మిత్రులు నలుగురూ కలిసి తమ నివాస స్థానానికి వెళ్లి, గతంలో మాదిరి సుఖంగా కాలం గడిపారు.

(మిత్రలాభం ముగిసింది)

మిత్రభేదం

అప్పుడు రాజకుమారులు విష్ణుశర్మతో "స్వామీ! మీ చలవ వల్ల మిత్రలాభాన్ని వినగల్గము. ఇక 'మిత్రభేదా'న్ని వినాలని కోరికగా ఉంది!" అన్నారు. అప్పుడు విష్ణుశర్మ

ఇలా చెప్పసాగాడు:

'ఒక అడవిలో ఒక సింహం. ఒక ఎద్దు చాలా స్నేహంగా ఉండేవి. జిత్తులమారి నక్క ఒకటి వాటి మధ్య స్నేహాన్ని చెడగొట్టి, ద్వేషం

పుట్టించి, సింహం చేత ఎద్దును చంపించింది. ఆ కథను మీకు వివరంగా చెబుతాను. శ్రద్ధగా వినండి:

దక్షిణ దేశంలో 'రక్షావతి' అనే పట్టణం ఒకటి ఉండేది. ఆ పట్టణంలో 'వర్ధమానుడు' అనే వ్యాపారి ఒకడుండేవాడు. తన బంధువులు చాలా మంది తనకంటే సంపన్నులవ్వటం చూసి, వాళ్ల కంటే ఎక్కువ డబ్బుగడించాలనిపించింది అతనికి-

"మానవుడు సంపాదించవలసిన ధర్మ- అర్థ- కామ- మోక్షాలు నాల్గింటిలోకి ముఖ్యమైనది ధనమే. ధనవంతుడికి అసాధ్యమైనదేదీ ఈ లోకంలో కనబడదు. కాబట్టి మనిషన్నవాడు న్యాయం తప్పకుండా ఏ- విధంగానైనా సరే, ధనాన్ని సంపాదించాలి. "తెలివైనవాడు 'ముసలితనంగానీ, చావుగానీ ఎన్నటికీ రాని వాడిలాగా', విద్యను, డబ్బును సంపాదించాలి" అని పెద్దలు చెబుతుంటారు. డబ్బు సంపాదించేందుకు అనేక మార్గాలు ఉన్నాయి. 'వాటన్నిటిలోకీ వ్యాపారమే ఉత్తమం'

అని నాకు తోస్తున్నది" అనుకున్నాడు.

ఆపైన అతను ఇతర దేశాలకు అవసరమయ్యే సరుకులను- తన దేశంలో దొరికే మేలుజాతి వాటిని- సేకరించుకొని, ఆ సరుకుల్ని ఎద్దుల బండ్లమీద, గుర్రాలమీద, కంచర గాడిదల మీద వేసుకొని, కొన్నిటిని మోసేందుకు మనుషుల్ని నియమించుకున్నాడు. ఇక తన కోసం గట్టి బండినొకదాన్ని సిద్ధం చేసుకొని, దాన్ని లాగేందుకు 'సంజీవకము, నందకము' అనే మంచి- బలిష్ఠమైన ఎద్దులను పూనుకొని, తగిన పరివారంతో ఉత్తరదేశానికి బయలుదేరాడు.

ఇట్లా బయలుదేరిన వర్ధమానుడి బృందం చాలా దూరం ప్రయాణించి, 'సుదుర్గం' అనే పర్వతానికి దిగువన ఉన్న అడవిని చేరుకున్నది. వాళ్లంతా ఆ అడవిలో పోతూ ఉండగా, కాడి ఎద్దులలో ఒకటైన సంజీవకం బండిని లాగలేక-లాగలేక లాగుతూ, జారి, మోకాలు విరగగా, కూలి, నేలమీద పడిపోయింది.

వర్తకుడు వెంటనే బండి నుండి దిగి, సంజీవకం మెడ నుండి కాడి కట్టును విడిపించి, రెండవ ఎద్దునూ ప్రక్కకు తీసి "అయ్యో! ఇది నా దగ్గరున్న కాడి ఎద్దులలో కెల్లా గొప్పది- నా దగ్గరున్న కాడి ఎద్దుల్లో ఏదీ దీనికి సాటి రాదు. చాలా మంచి నట్ట ఇది. 'ఇక్కడ ఆగి దీనికి తగిన చికిత్స చేయించుకొని పోదామా' అంటే ఇది నట్టడవి! నిలువదగిన చోటు కాదు."

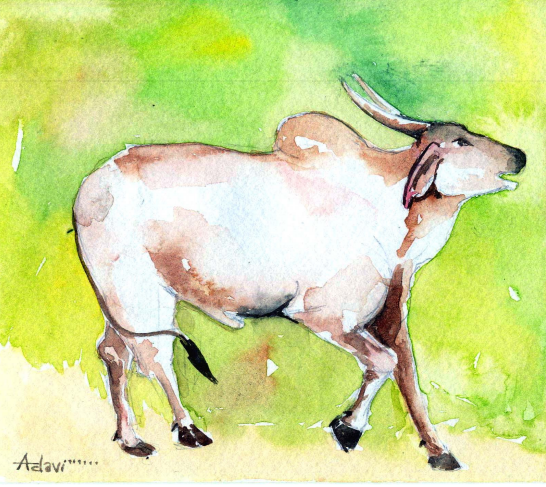

"ఈ ఎద్దును ఇక్కడ వదిలి పోవలసిందే. దీనికి ఇలా ఈ అడవిపాలు కావలసిన గతి ఉన్నది కాబోలు. దైవానికి ఎదురొడ్డి మానవుడు ఏమి చేసినా ప్రయోజనం ఉండదు. మంచో, చెడో- ఏ సమయంలో ఏది జరగాలో అది జరగక

మానదు. కాబట్టి ఎప్పుడైనా ఒక కష్టం ఎదురైనప్పుడు చింతించకూడదు. అలా చింతపడి మాత్రం ఏం ప్రయోజనం?" అనుకున్నాడు. ఆపైన అతను తనతో బాటు ఉన్న బండ్లను, కావళ్లను తీసుకున్నాడు. కొందరిని మాత్రం బండికి కావలా ఉంచాడు. మిగిలిన వాళ్లతో ఆ అడవికి దగ్గరలోనే ఉన్న 'ధర్మపురం' అనే ఊరికిపోయి, అక్కడ బాగా బలీసి, బలంగా ఉన్న వేరొక ఎద్దునొకదాన్ని కొని తెచ్చాడు. ఆపైన దాన్ని తన బండికి కట్టించుకొని, ఆ వ్యాపారి ముందుకు సాగిపోయాడు.

అయితే సంజీవకం భాగ్యం మంచిది కాబట్టి, కృర జంతువులు ఏవీ ఆ దాపులకు రాలేదు. కొద్ది రోజుల్లోనే విరిగిన మోకాలు చక్కబడింది: అది ఇప్పుడు లేచి చక్కగా నడుస్తున్నది! ఆయుష్షు గట్టిగా ఉంటే మహా మృత్యువు నోట్లోకి పోయి కూడా వెనక్కి తిరిగి రావచ్చు. అలాకాక, కాలం సమీపించిందంటే, కోటి దేవతలైనా ఆ మరణాన్ని తప్పించలేరు.

ఆ తర్వాత ఆ ఎద్దు అడవిలో విచ్చలవిడిగా తిరుగుతూ పోయింది. రోజు రోజుకూ మంచి పచ్చిక మేత కడుపారా దొరకటంతో, అది బాగా బలిష్ఠంగా తయారైంది. ఒకనాడు అది ఆ విధంగా బాగా మేసి, పర్వతాలలోని గుహలు ప్రతిధ్వనించేట్లు "గణీల్" అని రంకె వేసింది!

ఆ అడవిలో 'పింగళకం' అనే సింహం

ఒకటి ఉండేది. అది పులులను బెదిరిస్తూ, అడవి పందులను బాధపెడుతూ, అడవి దున్నలను అమితంగా భయపెడుతూ, ఎలుగుబంటులను శిక్షిస్తూ, మిగిలిన మామూలు జంతువులను అస్సలు ఏ మాత్రం లక్ష్యపెట్టకుండా- తన ఇష్టం వచ్చినట్లు విహరిస్తూ ఉండేది. ఆ రోజున అది బాగా శ్రమపడటంతో, దానికి బాగా దాహం వేసింది. నీళ్ళు తాగేందుకు అది యమునా నదీ తీరానికి పోయింది. సరిగ్గా సమయానికి అడవిలో ఉన్న సంజీవకం రంకె వేసింది. ప్రళయ సమయంలో మేఘాలు గర్జించినట్లు, భయంకరంగా వెలువడ్డ ఆ ధ్వనికి పింగళకం నివ్వెరపోయి, నిశ్చేష్టం అయిపోయి నిలబడింది.

(తరువాతి కథ వచ్చే మాసం...)

బంగారు - పంట

సేకరణ: బి.హరినాథ్ రెడ్డి, 8 వతరగతి, ప్రకృతిబడి.

ఒక రోజున తైమూర్ షాదుషా గుర్రం మీద వేటకి వెళ్తున్నాడు. దారిలో ఊరి బయట నసీరుద్దీన్ నేలను తవ్వుతూ కనిపించాడు.

తైమూర్ అతనిని పిలిచి "ఇక్కడేం చేస్తున్నావ్?" అని అడిగాడు.

నసీరుద్దీన్ గొప్ప చమత్కారి, మాటకారి. అందరినీ ఆటపట్టిస్తూ ఉంటాడు. తైమూరును కూడా 'ఆట పట్టించాలి'

అనుకున్నాడు. "షాదుషా గారూ! నేను బంగారు నాణాలను పొలంలో నాటుతున్నాను. ఇవి నావి కూడా కావు- అప్పు తెచ్చి నాటుతున్నాను" అన్నాడు.

"ఎందుకలా చేస్తున్నావ్?!" అని అడిగాడు తైమూర్, ఆశ్చర్యపోతూ.

"నేను నాటే ఈ బంగారు నాణాలు కొన్ని రోజుల్లో మొలుస్తాయి. బంగారు పంట

పండుతుంది. వచ్చి బంగారు పంటను కోసుకొనిపోతాను" అన్నాడు నసీరుద్దీన్.

తైమూర్ నవ్వుకున్నాడు. "బంగారు నాణాలను నాటితే పంట వస్తుందా, ఎక్కడైనా? ఈ ముసలివాడికి బంగారపు పిచ్చి పట్టుకున్నట్లుంది" అనుకున్నాడు.

"అయ్యో, ఎందుకు రాదు జహాపనా?! ఏ ఆధారమూ లేకుండానే నేను అప్పుతెచ్చి మరి నాణాలు నాటతానా?" అన్నాడు నసీరుద్దీన్, తైమూరు మనసును చదివినట్లు.

"ఈ ముసలివాడికి బుద్ధి చెప్పాలి- ఎలాగైనా సరే, వీడి దగ్గరున్న బంగారాన్ని కూడా కొట్టెయ్యాలి" అనుకున్నాడు తైమూర్.

"ఈ కొద్ది బంగారు నాణాలు నాటితే ఎంత బంగారం వస్తుంది? రాజు మందిరానికి వెళ్ళి, నీకు కావల్సినన్ని బంగారు నాణాలు తెచ్చుకో. పండిన బంగారు పంటలో నాకు కూడా వాటా ఇవ్వాలి మరి" అన్నాడు తైమూర్, గుర్రాన్ని అదిలిస్తూ.

నసీరుద్దీన్ వెంటనే రాజభవనం వెళ్ళి,

పెద్ద సంచి నిండా బంగారు నాణాలు తెచ్చాడు. దాన్నంతా పేదలకు పంచి పెట్టాడు. రెండు నెలల తర్వాత ఖాళీ చేతులతో షాదుషా దగ్గరికి వెళ్ళాడు.

"బంగారం ఏది?" అడిగాడు తైమూర్.

"ప్రభూ! ఘోరం జరిగిపోయింది. ఇన్ని రోజులుగా వర్షం కురవలేదు. బంగారు చేనంతా ఎండిపోయింది. పంటంతా నేల పాలైంది. నాటింది కూడా దక్కడం లేదు" అన్నాడు నసీరుద్దీన్, బాధనటిస్తూ.

"బంగారు నాణాల చేను ఎండిపోయిందా? నన్ను నమ్మమంటావా? మర్యాదగా నేను ఇచ్చిన నాణాలన్నీ ఏమయ్యాయో చెప్పు!" గద్దించాడు తైమూర్.

"ప్రభూ! బంగారు నాణాల్ని నాటినప్పుడు పంటవస్తుందని చెబితే నమ్మిన మీరు, వానలేక ఆ పంట నాశనమైందని చెబితే ఎందుకు నమ్మటం లేదు?" అడిగాడు నసీరుద్దీన్, అక్కడే ఉన్న న్యాయాధికారుల వైపుకు చూస్తూ.

షాదుషాకి ఏం చేయాలో దిక్కు తోచలేదు. న్యాయాధికారులంతా నసీరుద్దీన్ కే వత్తాసు పలికేటట్లు అనిపించింది.

తైమూరు ఏమీ అనకపోవటం చూసి, నసీరుద్దీన్ తన గాడిద మీద ఎక్కి దర్జాగా వెళ్ళిపోయాడు.

షాదువు కథలు

1. కొండకిందగుండు.. ఏంటది?
2. పచ్చని చెట్టుకింద ఎర్రని పెళ్ళి కొడుకు... ఏమిటది?
3. మీతాతా బోడేడే, మాతాతా బోడేడే
సిద్దయ్య బోడేడే, శివలింగం బోడేడే... ఏమిటది?
4. కాళ్ళు లేని పిల్లవాడు కొండ ఎక్కాడు.... ఏంటది?
5. కాళ్ళు లేని పిల్లవాడు గాలిలోకి ఎగిరినాడు... ఏంటది?
6. ప్రశ్నిస్తుంది. బెదిరిస్తుంది. గౌరవిస్తుంది. ఏంటది?

సేకరణ: యస్. కల్పన, 9వ తరగతి, ప్రకృతిబడి.

7. గుంపు గుంపు చెట్లలో ఎర్రని పెళ్ళి కూతురు.... ఏంటది?
8. గుంపు గుంపు చెట్లలో నల్లని భార్య.. ఎవరట?

సేకరణ: పి. హర్షవర్ధన్ రెడ్డి, 3వ తరగతి, టింబక్టు బడి.

సమాధానాలు 58వ పేజీలో.

చేసిన మేలు మరువకు!

సేకరణ: శ్రీఉప్పలపాటిమాచిరాజు. లోక్ సత్తా, జనబలం.

ఒక ఊళ్లో ఒక పేద పిల్లవాడు ఉండేవాడు. వాడికి తల్లిదండ్రులు లేరు. ఆ పిల్లవాడు చదువుకొనేందుకు అవసరమైన డబ్బులు కూడా ఉండేవి కావు వాడి దగ్గర. అందుకని వాడు ఇల్లిల్లా తిరిగి, ఇంట్లోకి పనికి వచ్చే వస్తువులను అమ్మేవాడు. అలా వచ్చిన డబ్బుతో చదువుకొనేవాడు.

ఒకరోజున, అలా అమ్మకానికి పోయినప్పుడు, అతనికి బాగా ఆకలి వేసింది. ఎండ విపరీతంగా ఉన్నది; నీరసంగా ఉంది; ఇక తిరగలేని పరిస్థితి. చేతిలో ఒక్క రూపాయి మాత్రమే ఉంది. ఏంచేయాలి?

'అక్కడున్న ఇంటి తలుపుతట్టి, కొంచెం అన్నం పెట్టమని అడుగుదాం' అనుకున్నాడు అతను. వెళ్ళి ఇంటి తలుపు కొట్టాడు- అయితే ఓ చక్కని యువతి ఇంటి తలుపు తెరిచేసరికి,

వాడికి ఇక ఏమి అడగాలో తోచలేదు- "ఒక గ్లాసు మంచినీళ్ళు ఇస్తారా?" అని మాత్రం అడగ గల్గాడు.

అయితే, పిల్లవాడి ముఖం చూస్తే, 'వాడికి ఆకలిగా ఉంది' అని ఎవరైనా కనుక్కోగలరు. అందుకని ఆమె మంచినీళ్ళకు బదులు, వాడికి ఒక పెద్ద గ్లాసు పాలు తీసుకొచ్చి ఇచ్చింది. పిల్లవాడికి ప్రాణం

లేచివచ్చినట్లైంది. సంతోషంగా గ్లాసెడు పాలూ
త్రాగేశాడు- త్రాగేశాక మళ్ళీ గుర్తుకొచ్చింది-
'తనదగ్గర ఉన్నది ఒక్క రూపాయే!' అని.

పిల్లవాడికి చాలా సిగ్గు వేసింది. అయినా
అడిగాడు, జేబులోచెయ్యి పెడుతూ- "మీకు
ఎంత చెల్లించాలి?" అని.

"నువ్వు ఏమీ చెల్లించనవసరం
లేదులే!" అన్నది ఆ యువతి నవ్వుతూ.
"దయతో చేసిన పనికి ప్రతిఫలం
తీసుకోకూడదట- మా అమ్మ చెప్పింది!"
అన్నది.

పిల్లవాడి కళ్ళు చెమర్చాయి. "అయితే
మీరు కనీసం నా హృదయపూర్వక కృతజ్ఞతలు
స్వీకరించాలి" అని చెప్పి, వాడు అక్కడినుండి
ముందుకు సాగాడు.

ఆ గ్లాసెడు పాలతో పిల్లవాడి ఆకలి
అప్పటికి ఎలాగూ తీరింది- శారీరకంగా సత్తువ
వచ్చింది. అయితే దానితోబాటు వాడి
మనస్సు మార్పుకు లోనైంది. మనిషిలోని
మంచితనం పట్లా, దేవుని కరుణ పట్లా ఆ పసి

హృదయంలో నమ్మకం ఒకటి, చిన్న విత్తనం
మొలకెత్తినట్లు, మొలకెత్తింది. రాను రాను
అది బలపడింది- 'హోవర్లు కెల్లీ' అనే ఆ
పిల్లవాడు పెద్దయ్యేసరికి, ఆ నమ్మకం అతనిలో
వైశ్వానుకున్నది.

చాలా సంవత్సరాలు గడిచాయి. రోజులు
ఒకేలాగా ఉండవు. అప్పటి ఆ యువతి ఇప్పుడు
పెద్దదైంది. ఏదో ప్రమాదకరమైన జబ్బుకు లోనై,
ఆమె ఆరోగ్యం బాగా దెబ్బతిన్నది. స్థానికంగా
ఉన్న వైద్యులకు లొంగలేదు ఆ జబ్బు. వాళ్ళు
ఆమెను పట్టణానికి వెళ్ళి ప్రత్యేక వైద్యులకు
చూపించమన్నారు.

ఆమెను చేర్చుకున్న ఆసుపత్రి వాళ్ళు
ఆమె సమస్యను పెద్ద డాక్టరు గారికి అప్పగించ
దలచారు. ఆమె వివరాలున్న ఫైలును
డాక్టరుగారి దగ్గరికి పంపించారు. ఆమె ఊరి
పేరు చూసిన డాక్టరుగారు వెంటనే లేచి,
ఆమెను చూసేందుకు బయలుదేరివచ్చారు.

ఆమెను చూడగానే పెద్ద డాక్టరుగారికి
కళ్ళు చెమర్చాయి. 'ఎలాగైనా ఆమెను

రక్షించాలి' అని నిశ్చయించుకొని, ఆయన ఆమె పట్ల ప్రత్యేక శ్రద్ధ చూపించారు. ఎట్టకేలకు ఆయన కృషి ఫలించింది- చాలా రోజుల పాటు మృత్యువుతో పోరాటం చేసిన తర్వాత, చివరికి ఆమె తన జబ్బు నుండి బయటపడింది!

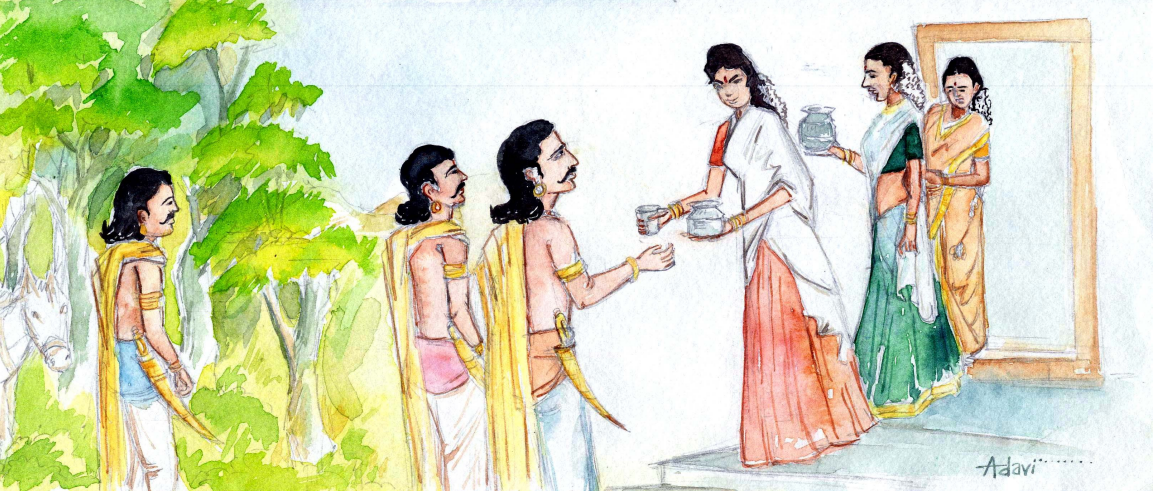
ఇక ఆమె ఇంటికి వెళ్ళవచ్చు- వెళ్ళేముందు ఆసుపత్రికి చెల్లించాల్సిన మొత్తాన్ని చెల్లించటమే తరువాయి: ఎంత ఖర్చు అయ్యిందోమరి! ఆమెకు బిల్లు పంపించేముందు దాన్ని తనకోసారి చూపించమని ఆసుపత్రి యాజమాన్యాన్ని ఆదేశించారు పెద్ద డాక్టరుగారు. దాన్ని చూసిన తరువాత, ఆయన ఆ బిల్లు చివరలో ఏదో రాసి, ఆమెకు అందజేశారు.

ఆమె ఆ బిల్లును చూసేందుకు కూడా భయపడింది- ఎందుకంటే, ఆమెకు తెలుసు- అంత పెద్ద మొత్తాన్ని తను జీవితాంతం కష్టపడినా చెల్లించలేదు! అయినా చేసేదేమీ లేదు- ఆసుపత్రికి డబ్బు కట్టాల్సిందే! వణికే చేతులతో కవరును తెరిచిందామె... బిల్లు చివర్లో రంగు ఇంకుతో వ్రాసిన అక్షరాలు ఆమెను ఆకర్షించాయి:

ఒక పెద్ద గ్లాసెడు పాలద్వారా ఈ బిల్లు మొత్తం పూర్తిగా చెల్లించబడింది.

సం/- డాక్టర్ హోవర్డు కెల్లీ

దయ కలిగి ఉండాలి. ఇతరులకు సహాయం చేయాలి. మన కరుణ, సహాయం చేసే గుణం తిరిగి మనకెలా అక్కరకు వస్తాయో ఎవ్వరమూ చెప్పలేము!

కుక్క-రాణి

చిత్తూరు జిల్లా జానపద కథ

జానపదులకథల్లోపైకి అద్భుతాలు, అసంబద్ధతలు కనబడ్డా, లోతుగా చూస్తే వాటి వెనక బరువైన భావనలు కనబడతాయి- చిత్తూరు జిల్లాలోనే కాక, అసంతపురం జిల్లాలో కూడా అనేక చోట్ల వినబడే ఈ కథలో

కుక్క- వేదరికానికీ, అణగారిన కులానికీ సంతకమా?

సేకరణ: యం. ఉష, ఏడవతరగతి, విజ్ఞాన్ స్కూల్, గుడిపాల, చిత్తూరు జిల్లా.

ఒక ఊరిలో ఒక రాణి, కుక్క ఉండేవాళ్ళు. ఇద్దరూ గర్భవతులు. రాణి మాత్రం మంచి ఆహారం తీసుకునేది. కాని కుక్కకి మాత్రం అన్నం పెట్టేది కాదు. అప్పుడు దేవుడు ఒక శాపం పెట్టాడు- "నీకు పుట్టే బిడ్డలు కుక్కకు పుడతారు, కుక్కకు పుట్టే బిడ్డలు

నీకు పుడతారు" అని. అలాగే రాణికి మూడు కుక్క పిల్లలు పుట్టాయి! వెంటనే రాణి వాటిని బయటపడేసి, వదిలించుకున్నది.

ఇక కుక్కకు ముగ్గురు ఆడపిల్లలు పుట్టారు. మొదటి కూతురి పేరు మల్లెల బేబి, రెండవ కూతురి పేరు జాబిల్లి,

మూడవకూతురు పేరు చామంతి. కుక్క అడవిలోకి చేరుకుని, ఆ ముగ్గురు పిల్లల్ని చాలా జాగ్రత్తగా పెంచి పెద్ద చేసింది.

ఒక రోజున కుక్క ఆహారం తెచ్చేందుకని ఊళ్లోకి వెళ్లింది. ఆ సమయంలో ముగ్గురు రాజ కుమారులు అడవిలో వేటకు వచ్చారు. మధ్యలో వాళ్లకు దాహం వేసి, నీళ్ల కోసం వెతక సాగారు. అప్పుడు వాళ్లకు కుక్క ఇల్లు కనిపించింది. అక్కడికి వెళ్లి మంచి నీళ్ళు అడిగారు. ముగ్గురు కూతుళ్ళూ నీళ్ళు తెచ్చి ముగ్గురు రాజకుమారులకు ఇచ్చారు. అప్పుడు రాజ కుమారులు వాళ్ళు ముగ్గురినీ చూసి- "ఇంత అందంగా ఉన్నారు- వీళ్లను పెళ్ళి చేసుకోవాలి" అనుకున్నారు. "మమ్మల్ని పెళ్ళి చేసుకుంటారా?" అని అడిగారు వాళ్లని. పెద్దకూతురు, రెండవకూతురు "సరే" అన్నారు- కానీ మూడవ కూతురు చామంతి మాత్రం- "లేదు, నేను మా అమ్మను అడిగి చెబుతాను" అన్నది.

అయినా పెద్దవాళ్ళిద్దరూ ఆమె మాట

వినలేదు. తల్లి వెనక్కి వచ్చేంతవరకూ ఆగలేదు. చామంతిని కూడా లాక్కొని రాజకుమారుల ఇంటికి పిలుచుకుపోయారు.

దారిలో అంతా మూడవ కూతురు- తన అమ్మ గుర్తు కోసమని- తన దగ్గరున్న పాత చీరనొకదాన్ని చింపి, అక్కడక్కడా వేసుకుంటూ పోయింది. అంతలో ఆ చీర కాస్తా అయిపోయింది! తరువాత ఆమె పెద్ద పెద్ద ఆకులను కోసి, దారిలో వేసుకుంటూ పోయింది- పాపం, ఇంకేమి చేయగలదు?

అంతలో కుక్క తన ఇల్లు చేరుకొని, పిల్లల్ని పిలిచింది- కానీ ఎవ్వరూ బయటికి రాలేదు. లోపలికి వెళ్ళి చూస్తే ఎవ్వరూ లేరు! కుక్క బయటికి వచ్చి, చుట్టు ప్రక్కల అంతా వెతికి చూసింది- పిల్లలు కనిపించలేదు కానీ, చిన్న కూతురు చీరముక్కలు కనబడ్డాయి. వెంటనే అది ఆ చీర గుర్తును అనుసరించి చాలా దూరం వెళ్ళింది.

అట్లా పోతూ పోతూ, అది దారిలో ఉన్న వాళ్ళను అందర్నీ అడుగుతూ పోయింది.

అట్లా "రాజకుమారులు ఎవరో ముగ్గురు ఆడపిల్లలను పెళ్ళి చేసుకుని రాజభవనానికి తీసుకువెళ్ళారు" అని తెలిసింది.

కూతుళ్లను చూడకుండా ఉండలేని కుక్క, వాళ్లను వెతుక్కుంటూ రాజభవనానికి వెళ్ళింది. కుక్క రావటం చూసిన మల్లెల బేబి "ఆ కుక్కను పట్టుకొని దాని కాలు విరిచి పంపించండి" అని భటులకు చెప్పింది. భటులు కుక్కను పట్టుకొని, దాని కాలు విరిచి పంపారు.

కుక్క, పాపం అలాగే కుంటుకుంటూ రెండవ కూతురు కోసం పోయింది. తల్లి రాకను గమనించిన జాబిల్లి భటులతో "ఆ కుక్కను పట్టుకొని దాని నడుం విరగగొట్టి పంపించండి" అని చెప్పి, లోపలికి వెళ్ళి దాక్కున్నది. ఆ భటులు కుక్కను పట్టుకొని, దాని నడుము విరగగొట్టి పంపించారు.

కుక్క బాధతో, నొప్పి భరించలేక, ఒక చోట కూలబడిపోయింది. అప్పుడు చామంతి దాన్ని గమనించి, "ఆ కుక్కను జాగ్రత్తగా

తీసుకొని వచ్చి, స్నానం చేయించి, కట్టుకట్టమ"ని చెప్పింది భటులతో. వాళ్ళు రాణి ఆజ్ఞ ప్రకారం కుక్కకు పన్నీటితో స్నానం చేయించి, మందువేసి కట్టు కట్టారు. తన అమ్మకోసం భోజనం తెచ్చింది చామంతి- కానీ తన కూతుర్ని చూసిన ఆనందంతో, కుక్క ఇక అక్కడ భోజనం చేయకుండా వెళ్లిపోయింది.

కొన్ని రోజుల తరువాత ఆ కుక్క చనిపోయింది. ఆవిషయాన్ని తెలుసుకున్న రాణి చామంతి చాలా బాధ పడింది. తన తల్లిని దహనం చేసి, ఆ బూడిదను ఒక కుండలో పెట్టి, తన దగ్గర పెట్టుకున్నది. ఏదో ఒకనాడు దాన్ని గంగానదిలో కలపాలనుకున్నది. అయితే దాన్ని గమనించిన యువరాజు ఒక రోజున "ఆ కుండలో ఏమున్నది?" అని అడిగాడు.

"ఏమీ లేదులే!" అని చెప్పింది చామంతి. "అయితే చూపించు!" అన్నాడు రాజకుమారుడు. "ఏమీ లేదు, ఇందులో మా అమ్మ ఇచ్చిన ఆస్తి ఉంది!" అని చెప్పింది చామంతి. "అయినా చూపించాల్సిందే!" అని

పట్టు పట్టాడు ఆమె భర్త. చామంతికి మనసు విరిగిపోయింది. 'అందరి ముందూ తన తల్లిని పలచన చేసేకంటే, చచ్చిపోవటమే మేలు' అనుకొని, ఆమె అన్నది- "ఈ కుండను తీయాలంటే ముందుగా పుట్టలో ఉన్న నాగ దేవునికి నీళ్ళు పోసి పూజ చేయాలి" అని.

"సరే" అని, రాజకుమారుడు నాగ పూజకు అందరినీ పిలిచాడు. చామంతి బండి కట్టుకొని పుట్ట దగ్గరికి వెళ్ళింది. తల్లిని తలచుకొని, చనిపోయేందుకని నాగుపాము పుట్టలో కాలేకాలే వేడినీళ్ళు పోసింది.

అయితే అదే సమయానికి, పుట్టలో ఉన్న నాగదేవుడికి భరించలేనంత చెవి నొప్పిగా ఉంది. ఆ నీళ్ళు కాసిని తగిలేసరికి, ఆయన నొప్పి కాస్తా తగ్గిపోయింది. అప్పుడు ఆయన తన ఇద్దరు కొడుకులనూ పంపించి, ఆమెకు

లెక్కలేనంత బంగారం ఇచ్చాడు. తన బండి నిండా బంగారం వేసుకొని సంతోషంగా పోతూ ఉన్న చామంతిని చూసి, వాళ్ళ ఇద్దరు అక్కలూ "ఎక్కడిది, ఇంత బంగారం?" అని అడిగారు. ఆమె నాగదేవుడి గురించి చెప్పగానే, వాళ్ళ ఆశకు అంతు లేకుండా పోయింది.

అప్పుడు వాళ్ళు కుండలు కుండలు ఉడుకుడుకు నీళ్ళు తెచ్చి, పుట్టలో పోశారు. లోపల పడుకున్న నాగదేవుడికి ఒళ్ళు కాలటమే కాక, మళ్ళీ చెవి నొప్పి మొదలయింది. వెంటనే నాగదేవుడి కొడుకులు బయటికి వచ్చి ఆశపోతు అక్కలిద్దర్నీ కరిచి పోయారు. అటుపైన చామంతి తన భర్తకు వాస్తవం అంతా చెప్పింది. రాజకుమారుడు, చామంతి కలకాలం సంతోషంగా జీవించారు.

మోసం

కల్పన రాసిన రాక్షసుడి కథలో నాయికను ఒక రాక్షసుడు ఎత్తుకు పోతాడు. చంద్రం ఆమెను కాపాడి వెనక్కి తెస్తాడు. ఆ కథను పూర్తిగా ఆధునికరించి ఇలా తయారు చేసింది కొత్తవల్లి- ఇది ఈ తరపు కథ.

రచన: S. కల్పన, 8 వ తరగతి, ప్రకృతి బడి.

చంద్రాపురం అనే గ్రామంలో ఒక రైతు ఉండేవాడు. ఆ రైతుకు, రైతు భార్యకు వాళ్ళ కూతురు పూజ అంటే చాలా ఇష్టం. ఆమెను ప్రాణం కన్నా ఎక్కువగా చూసుకునేవారు వాళ్ళు. పూజ చక్కగా చదివేది, చక్కగా రాసేది, చక్కగా పనిచేసేది- అన్ని విద్యల్లోనూ ఆరితేరింది ఆమె.

ఇలా ఉండగా ఆ ఊరికి ఒకసారి ఒక మోసగాడు వచ్చాడు. 'ఊళ్లోని ప్రజలను ఎవరిని మోసం చెయ్యాలా..?' అని చూస్తుండేవాడు వాడు. ఒక రోజున పూజ గుడికి వెళ్ళి ఇంటికి వస్తూ ఆ మోసగాడి కంటపడింది. అంత అందమైన పూజను చూడగానే వాడు 'ఎలాగైనా ఈమెను పెళ్ళి

చేసుకోవాలి' అనుకున్నాడు.

మారువేషంలో పూజ వాళ్ళింటికి వెళ్ళి, తన గురించి, తన ఉద్యోగం గురించి గొప్పలు చెప్పుకున్నాడు వాడు. పూజ తనకు నచ్చిందనీ, ఆమెనే పెళ్ళి చేసుకుంటానని వాడు మాయ మాటలు చెబితే, విని మోసపోయిన పూజ తల్లి దండ్రులు, ఆమెను ఆ మోసగాడికి ఇచ్చి పెళ్ళి చేసేశారు.

పెళ్ళి జరిగిన మరునాడే తన అసలు రంగును బయటపెట్టాడు ఆ మోసగాడు. వాడికి విదేశాల్లోనే కాదు- స్వదేశంలో కూడా ఎలాంటి ఉద్యోగమూ లేదు! ఇప్పటికీ చాలా చోట్ల పెళ్ళిళ్లు చేసుకొని పారిపోయి ఉన్నాడు వాడు! పూజ పల్లెటూరు పిల్ల కనుక, చెప్పిన మాట వింటుందనీ, కుక్కిన పేనులాగా పడి ఉంటుందనీవాడు అనుకున్నాడు! అంతేకాక, తనకు పూజ తల్లిదండ్రులు ఇచ్చిన వరకట్నం డబ్బుతో జల్సా చేసుకోవచ్చని కూడా ఆశ పడ్డాడు!

పూజ తల్లిదండ్రులు జరిగిన తప్పును

తలచుకొని చాలా విచార పడ్డారు. పిల్లల పెళ్ళి కోసం సంబంధాలు వెతికేటప్పుడు వరుల గురించి, వాళ్ళ నడవడిని గురించి, వాళ్ళ ఉద్యోగాల గురించి ఒకటికి రెండు సార్లు ఇతరులతో వాకబు చేసి తెలుసుకోవాలి! 'తాము అలా చేయలేదే!' అని కృంగిపోతున్న తల్లిదండ్రులకు పూజ ధైర్యం చెప్పింది- "గతంలో మాదిరి, ఈనాడు ఆడపిల్లలు 'పెళ్ళే సర్వస్వం' అనుకోవటం లేదు! బాగా చదువుకొని, ఏదో ఒక విద్యను చక్కగా నేర్చుకున్నవాళ్ళు, జీవితంలోఎన్ని కష్టాలు ఎదురైనా నిలదొక్కుకోగలరు" అన్నది.

పూజ తనకు ఎదురైన కష్టాన్ని తన మిత్రులందరికీ వివరంగా చెప్పింది. వాళ్ళంతా కలిసి ఆ మోసగాడిని శిక్షించేందుకు రంగం సిద్ధం చేశారు. అందులో భాగంగా 'చంద్ర' అనే మిత్రుడు పూజ వాళ్ళ ఊరికి వచ్చాడు. అతను విదేశాలనుండి వచ్చినట్లుగా అందరికీ పరిచయం చేసింది పూజ. రెండో రోజుకల్లా ఆ మిత్రుడు మోసగాడికి దగ్గరయ్యాడు. ఆనాటి

రాత్రి మంచి ఆహారం, మత్తు పానీయాలు తీసుకొని, ఆ మోసగాడిని విందుకు ఆహ్వానించాడు చంద్ర.

త్రాగిన మత్తులో ఉన్న మోసగాడు ఏమేమో మాట్లాడటం మొదలు పెట్టాడు. చంద్ర వాడి చేత నిజాలన్నీ బయటపెట్టిస్తూ, ఆ మాటలను అన్నింటినీ వీడియోలో రికార్డు చేశాడు. అవన్నీ పూర్తయ్యేసరికి, అంతవరకూ బయటే నిలబడి వింటున్న పూజ తల్లిదండ్రులు,

ఊరి పెద్దలు, పత్రికలవాళ్ళు, పోలీసు అధికారులు అందరూ ఒక్కసారిగా లోపలికి వచ్చేసరికి, మోసగాడు బిత్తరపోయాడు. ఊళ్ళోవాళ్ళు వాడికి చక్కగా దేహశుద్ధి చేశారు. పోలీసులు వాడికి బేడీలు తగిలించి, పూజను, ఆమె మిత్రబృందాన్నీ అభినందించారు.

ఆ స్ఫూర్తితో బాగా చదివి, పోలీసు ఆఫీసరు అయింది పూజ!

క్షమించండి!

జోకు

రామనాథం: మీ దొడ్లోనిన్న చల్లిన విత్తనాలను మాకోడి తినేసింది. నన్ను క్షమించండి.

గుర్నాథం: మీరు నన్ను క్షమించండి.

రామనాథం: ఎందుకు?

గుర్నాథం: ఈ రోజు ఉదయం మా గుమ్మంలోకి వచ్చిన మీకోడిని మాకుక్క తినేసింది.

రామనాథం: ఈ సారి మీరు నన్ను నిజంగా క్షమించాలి.

గుర్నాథం: ఏమిటి, విషయం చెప్పండి!

రామనాథం: మీరు క్షమించానంటే విషయం చెబుతాను.

గుర్నాథం: అలాగే చెప్పండి.

రామనాథం: నేను బయటకు వెళ్ళి వస్తుంటే మీ కుక్కనా కారు కిందపడి చచ్చిపోయింది.

గుర్నాథం: ఆ...!

సేకరణ: జి. శంకరయ్య, 10వ తరగతి, జాబిల్లిబాలసంఘం, హరియాన్ చెర్వు.

ఓపిక ఉండాలి!

సేకరణ: ఓ.యం.గౌతం, 4 వతరగతి, విజ్ఞాన్స్కూలు, గుడిపాల, చిత్తూరుజిల్లా.

అనగా అనగా ఒక రాజుగారు ఉండేవారు. ఆ రాజుకు ఇద్దరు కొడుకులు. వాళ్ళిద్దరూ బాగా చదవాలని, ప్రపంచంలోని విద్యలన్నిటినీ బాగా నేర్చుకోవాలని ఆ రాజుగారి కోరిక. అందుకని ఆ రాజుగారు తన కుమారులకు విద్య నేర్పించటంకోసం ఒక గురువుగారిని రప్పించారు.

ఇద్దరు రాకుమారులూ చాలా తెలివైనవాళ్ళు. గురువుగారు ఏమి నేర్పిస్తే అవి

వెనువెంటనే నేర్చుకుంటున్నారు. ఇలా కొన్ని సంవత్సరాలు గడిచేసరికి, గురువుగారు తనకు తెలిసినవిద్యలన్నిటినీ వాళ్ళకు నేర్పించేశారు.

ఆపైన ఆయన ఇద్దరు సోదరులనూ పిలిపించి, "నాయనలారా! మీ చదువులు అయిపోవస్తున్నాయి. 'నాకు తెలిసిన విద్యలన్నిటినీ మీకు నేర్పించేశాను' అని నాకు తోస్తున్నది. అయితే, ఇంకొక్క పరీక్ష మాత్రం మిగిలి ఉన్నది. నానుండి మీరు ఏ మాత్రం

నేర్చుకున్నారో ఆ ఒక్కసారి పరీక్షించిన తరువాత, మిమ్మల్ని మీ రాజ్యానికి తిరిగి పంపించగలను" అని చెప్పారు.

"సరేనండీ గురువుగారూ!" అన్నారు రాకుమారులిద్దరూ, వినయంగా.

అయితే ఆ రోజు నుండీ గురువుగారు వాళ్లను పట్టించుకోకుండా వదిలేశారు. రెండు రోజులు- మూడు రోజులు- వారం గడిచినా గురువుగారు వాళ్లను పరీక్షించనూ లేదు, ఇంటికి పంపనూ లేదు.

రాజకుమారులకు పని లేకుండా పోయింది. రోజంతా ఏం చేయాలో అర్థం కాలేదు. పరీక్ష ఎప్పుడు పెడతారో తెలీటం లేదు. 'ఇంటికి వెళ్తే తమ విద్యల్ని అందరిముందూ ప్రదర్శించవచ్చు కదా' అనిపించసాగింది. 'గురువుగారు మర్చిపోయి నట్లున్నారు' అని కోపంతో విసుగు చెందసాగారు.

గురువుగారు వీళ్ళని గమనిస్తూనే ఉన్నారు. వీళ్ళలో అసహనం తారస్థాయికి

చేరిందనిపించిన తర్వాత, ఆయన వాళ్ళిద్దరినీ పిలిపించి "నాయనలారా! విద్య అనంతమైనది. 'మనిషన్నవాడు జీవితాంతం విద్యార్థిగా ఉండాలి' అన్నది ఒట్టిమాట కాదు. నేను గత వారం రోజులుగా మీలోని సహనాన్ని పరీక్షిస్తూ వచ్చాను. రాజన్నవాడికి భుజబలం మాత్రం ఉంటే సరిపోదు- రాజ్య భారం వహించటానికి ఓపిక చాలా అవసరం."

"మీరింకా కుర్రవాళ్ళు. మీలో మరింత సహనం, మరింత ఓర్పు అవసరం. మీరు ఈ వారం రోజుల సమయాన్నీ సద్వినియోగం చేసుకొని ఉండవచ్చు- మీకు ఇప్పటికే వచ్చిన విద్యల్ని మరింత సాధన చేసుకొని ఉండవచ్చు- కానీ మీరు అలా చేయక, మీ సమయాన్ని అసహనంతో వృథా చేసుకున్నారు. ఇకపైన మీరు ఎటువంటి సందర్భాలలోనూ సహనం, ఓర్పు కోల్పోకుండా ఉండడం నేర్చుకోవాలి. అప్పుడే మీరిద్దరూ సంపూర్ణ విద్యావంతులవుతారు" అన్నారు.

గురువుగారి భావన అర్థమైన రాజ-

కుమారులు ఇద్దరూ ఆనాటినుండి ఓపికను పెంచుకోవాలని నిశ్చయించుకున్నారు.

కాలక్రమంలో వాళ్ళిద్దరూ రాజులై, చక్కని పేరు ప్రతిష్ఠలు సంపాదించుకున్నారు.

గాంధీ తాత

జోకులు

టీచర్: రాజు గాంధీ తాత గురించి చెప్పు.

రాజు: గాంధీ గురించి తెలుసుగానీ, వాళ్ళ తాత గురించి నాకు తెలియదు టీచర్.

సేకరణ: జి. క్రిష్ణవేణి, మదర్ థెరిసా బాలల సంఘం, శ్యాపురం.

క్రిములు అరుస్తాయి!

స్కూల్ విద్యార్థులకు ఫిజిక్సు క్లాసు జరుగుతోంది. టీచర్ ప్లాక్టికల్స్ చేసి విద్యార్థులకు చూపిస్తోంది. మరుగుతున్న నీళ్ళను చూపెట్టి, టీచర్ పిల్లలను ఈ విధంగా అడిగింది:

"నీళ్ళు కాచినప్పుడు శబ్దం ఎందుకు వస్తుంది?"

రవి అనే విద్యార్థి ఈ విధంగా సమాధానం చెప్పాడు: "నీళ్ళు మరిగే ముందు దానిలో ఉండే క్రిములు బాధతో అరుస్తాయిమేడం! అందుకే శబ్దం వస్తుంది!".

సేకరణ: డి. అనిల్ కుమార్, 9వ తరగతి, జాబిల్లి బాలల సంఘం, హరియాన్ చెర్వు

వెంటుకలు - కొత్తిమీర కాడలు

భర్త: నీకు ఎన్నిసార్లు చెప్పను. కంటి అద్దాలు పెట్టుకుందే వంట చేయవద్దని. ఇటు చూడు చారులో ఎన్ని వెంటుకలు ఉన్నాయో!

భార్య: మీకు ఎన్నిసార్లు చెప్పాను, అన్నం తినేముందు కంటి అద్దాలు పెట్టుకోమని? అవి వెంటుకలు కాదు, కొత్తిమీర కాడలు.

విందు కల

రాజస్థానీ జానపదకథ, మూలకథనం: A.K. రామానుజన్.

తెలుగు అనుసరణ: నారాయణ.

అనగా అనగా రాజస్థాన్ లో నలుగురు స్నేహితులు ఉండేవాళ్ళు. వాళ్లలో మొదటి ముగ్గురూ 'ఖాన్లు'. వాళ్లు ముగ్గురూ ఒక జట్టు. నాలుగోవాడు 'మియో'ను ఒంటరివాడిని చేసి, ఏడిపిస్తూ ఉండేవాళ్ళు ఖాన్లు. అయితే ఈ నాలుగోవాడు మహా ఘటికుడు. ప్రతిసారి తన తెలివి తేటలతో మిగిలిన ముగ్గుర్నీ మట్టి కరిపిస్తూ ఉండేవాడు.

ఒకసారి, ఉద్యోగాల వేటలో వాళ్ళు నలుగురూ పట్నం పోవాల్సి వచ్చింది. నలుగురూ బయల్దేరి, నడిచీ- నడిచీ- మధ్యాహ్నం అయ్యేసరికి ఒక పల్లెటూరు పాలిమేరలు చేరుకున్నారు. కొంచెంసేపు అక్కడే విశ్రాంతి తీసుకొని వెళ్లాలని విశ్చయించుకున్నారు అంతా.

"అబ్బ! ఈ ప్రదేశం కొత్తది. అదీగాక

మనం ముగ్గురం, వీడు ఒంటరివాడు- వీడిని మనం ఎట్లా అంటే అట్లా ఆడించవచ్చు!" అనుకున్నారు ఖాన్లు ముగ్గురూ.

ఆ సమయానికి అందరికీ బాగా ఆకలి అవుతున్నది: "నలుగురూ నడిచి ఊళ్లోకి పోవటం వృధా. అందుకని, నువ్వొక్కడివే ఊళ్లోకి పోయి, నలుగురికీ సరిపోయేన్ని లడ్డూలు కొనుక్కురా" అని మియోకు పని పురమాయించారు. మనసులో మాత్రం "వీడిని లడ్డూలు తేనిచ్చి, అన్నీ మనమే తినేద్దాం. వీడు ఆకలితో మాడుతుంటే మనం బాగా నవ్వుకోవచ్చు" అనుకున్నారు.

మియో ఒక్కడే ఊళ్లోకి నడిచిపోయి, నలుగురికీ సరిపోయేన్ని లడ్డూలు కొన్నాడు. అయితే "ఈ ఖాన్లు ముగ్గురూ అతి తెలివివాళ్ళు. లడ్డూలన్నీ కాజేసి, నన్ను పస్తుపడుకోబెట్టగల సమర్థులు. నా వాటానేను తినేయ్యటం మంచిది" అనిపించింది వాడికి. వెంటనే వాడు ఆగి, లడ్డూల డబ్బాలోంచి తన వాటా లడ్డూలు తను తినేసాడు. మిగిలిన

వాటినే తీసుకెళ్ళి ఖాన్లకు ఇచ్చాడు.

ఆ కొన్ని లడ్డూల్నీ చూసి, ఖాన్లు ముగ్గురికీ కోపం వచ్చింది. "ఏమిరా, మియో, దున్నపోతూ?! మనం నలుగురం ఉన్నాం- నువ్వు ఈ కొన్ని లడ్డూలు మాత్రం తెచ్చావు? నువ్వొక్కడివీ అన్నన్ని లడ్డూలు ఎట్లా తిన్నావురా?!" అన్నారు వాళ్ళు.

వెంటనే ప్యాకెట్లోంచి చేతికి అందినన్ని లడ్డూల్నీ అందుకొని, హడావిడిగా నోట్లో కుక్కుకున్నాడు మియో- "ఇదిగోండి, అన్నలూ! ఇట్లా తిన్నాను, నేను!" అంటూ.

ఖాన్లు తేరుకునేసరికి లడ్డూలు మరింత తగ్గిపోయినై. "ఇంకొక ప్రశ్న అడిగామంటే వీడు

ఈ ప్యాకెట్ అంతా తినేసిటట్లున్నాడు" అని భయం వేసింది వాళ్ళకు. వెంటనే వాళ్ళు హడావిడిగామియోనుండిలడ్డూలప్యాకెట్ను లాక్కొన్నారు. నోరు మూసుకొని మిగిలిన వాటిని తిని, ఎలాగో ఒకలా సర్దుకున్నారు. అందరూ కడుపుల నిండా నీళ్ళు త్రాగాక, సేదతీరి, మెల్లగా నడుస్తూ పట్నం చేరుకున్నారు.

మర్నాడు అందరికీ మంచి మంచి పనులు దొరికాయి. కొద్ది రోజులకు అందరి జేబుల్లోను కాసులు గలగలలాడాయి. ఖాన్లు ముగ్గురూ అనుకున్నారు- "చూడు, ఈ మియో మనల్ని మోసం చేసి లడ్డూలన్నీ తిన్నాడు- 'తనే తెలివైనవాడు' అని గర్వపడుతున్నాడేమో! వీడికి గుణపాఠం చెప్పవలసిందే" అని.

అందుకని వాళ్ళు మియోను పిలిచి "తమ్ముడా, ఈ రోజు సాయంత్రం మనం ఇంటికి బయల్దేరుదాం. ప్రయాణంలో తినేందుకు చక్కటి పాయసం వండు" అన్నారు.

అందరూ కలిసి పాలు, సేమియాలు, ఏలకులు వగైరాలన్నింటిని తెచ్చుకున్నారు. మియో చాలా బాధ్యతగా, నోరూరించే పాయసం తయారుచేశాడు. పాయసం గిన్నెకు ఒక బట్టను చుట్టి, ముడి వేసుకొని, నలుగురూ సొంత ఊరికి బయలుదేరారు.

దారిలో కొంచెం చీకటి పడుతుండగానే ఒక చెట్టు కింద ఆగారు నలుగురూ. "ఇక పాయసం తిందాం" అన్నాడు మియో.

"ఇంత తొందరగానా?" అన్నారు ఖాన్లు. "ఆగు, మనం ఒక పని చేద్దాం. ఈ పాయసపు గిన్నెను చెట్టుకు తగిలించు. మనమందరం దాని క్రిందనే పడుకుందాం, కొంచెం సేపు. రెండు గంటలలోపల ఎవరికి గొప్ప కల వస్తే పాయసం వాళ్ళది- వాళ్ళు ఎలా చెబితే అలా పంచుకోవాలి దాన్ని, అందరం! సరేనా?" అన్నారు వాళ్ళు.

'ఇది వాళ్ల ముగ్గురూ కలిసి పన్నుతున్న కుతంత్రం' అని అర్థమైంది మియోకు. అయినా వాడు అమాయకంగా తల ఊపుతూ.

"సరే, సరే. అందరి కంటే గొప్ప కల ఎవరికి వస్తే వాళ్లదే పాయసం" అన్నాడు- "ఈ ముగ్గురూ నన్ను మోసం చేద్దామనుకుంటున్నట్లుంది. అందరం కలిసి కొన్నాం కదా, సరుకుల్ని? ఇక పాయసాన్ని ఒక్కడికే ఇచ్చేది ఎందుకట?" అని మనసులో అనుకుంటూ.

నలుగురూ చెట్టు మొదట్లో తువాళ్ళు పరుచుకొని పడుకున్నారు. 'మియో ఎప్పుడు పడుకుంటాడా' అని ఖాన్లు: 'వాళ్లేప్పుడు పడుకుంటారా' అని మియో, ఎదురుచూస్తూ ఉన్నారు. ఇక వీలయ్యేది లేదని, మియో నిద్ర నటించి గురకపెట్టటం మొదలుపెట్టాడు.

అయితే వాడి గురక వినగానే ఖాన్లు ముగ్గురికీ నిద్ర ముంచుకొచ్చింది. వాళ్లు అటు నిద్ర పోయారో- లేదో, మియో చటుక్కున లేచిపోయి, గిన్నెలో ఉన్న పాయసాన్నంతా ఒక్క చుక్క కూడా మిగలకుండా తినేశాడు! గిన్నెనంతా నాకేశాక, వాడు పోయి తన స్థానంలో తాను వచ్చి పడుకొని, హాయిగా నిద్రపోయాడు.

రెండు గంటల్లో నిద్ర లేద్దామనుకున్న మిత్రులకు తెల్లవారేవరకూ మెలకువ రాలేదు. లేచి లేవగానే ఖాన్లు ఎవరికొచ్చిన కలల్ని వాళ్లు చెప్పటం మొదలుపెట్టారు:

"సోదరులారా! నేను నిన్న రాత్రి అజ్మీర్ వెళ్ళానట. అక్కడ రాజావారి దర్బారు చూశాను. అది ఎంత అద్భుతంగా ఉందంటే- దాన్ని వర్ణించేందుకు మాటలు చాలవు....." అన్నాడు మొదటివాడు.

"ఓహో! నేనైతే నిన్న రాత్రి జైపూర్ కు వెళ్ళాను. జైపూర్ మహారాజుగారి కోట ఎంత అందంగా ఉందో! మైమరిచిపోయాను. అందుకనే రాత్రి ఇక మేలుకోలేదు..." అన్నాడు రెండవవాడు.

"సోదరులారా! నేను ఏం చెప్ప- మంటారు? నిన్న రాత్రి నేను మక్కాకు వెళ్ళాను. అక్కడ ఏకంగా మహమ్మదు ప్రవక్తనే దర్శించుకున్నాను!" అన్నాడు మూడోవాడు.

అప్పటికి మియో ఇంకా నిద్ర నుండి లేవనట్లు ముసుగు పెట్టుకునే ఉన్నాడు, వీళ్ల

మాటలు వింటూ. ఇప్పుడు, మూడోవాడి కల పూర్తవ్వగానే, వాడు గట్టిగా మూలగటం మొదలుపెట్టాడు- "అయ్యో! అయ్యో! వద్దు! సరే! సరే!" అని.

"ఏమిరా, మియో!? దున్నపోతూ! లేస్తున్నావా, లేదా?" అరిచారు ఖాన్లు.

"అయ్యో! అయ్యో! నన్ను వదిలెయ్యండి" అని మూలిగి, మియో రెండోవైపుకు తిరిగిపడుకున్నాడు.

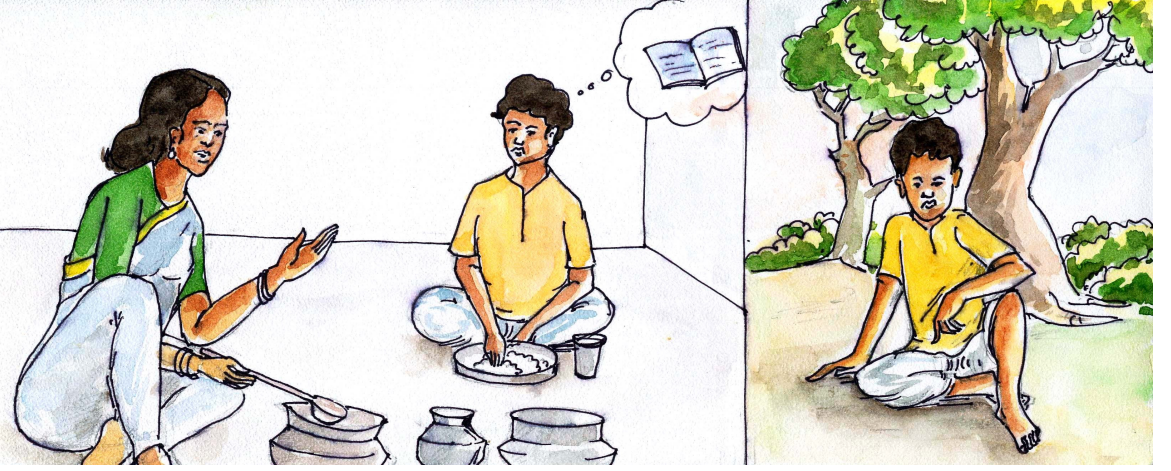
"చెప్పు! నీకేం కల వచ్చిందో చెప్పు! ఏమైందట?" అన్నారు ఖాన్లు.

"అన్నలారా! నిన్నరాత్రి ఎవరో ఒక భారీకాయుడు వచ్చాడు, నా దగ్గరికి! వచ్చి నన్ను తుక్కు తుక్కుగా చితకొట్టేశాడు. నా ఒళ్లంతా పచ్చి పుండులాగా ఉన్నది. అబ్బ! అయ్యో! ఏం చెప్పాలి? 'తిను! తిను! ఈ పాయసం తిను! ఇదంతా తినెయ్యాలి!' అని ఆ భారీ కాయుడు పాయసాన్ని నా నోట్లో కుక్కాడు. నేను పాయసం మొత్తాన్నీ తినేశాక,

వాడు నన్ను ఇంకొంచెం చితకకొట్టి, మాయం అయిపోయాడు. నా ఒళ్లంతా నొప్పులే! అబ్బ! అయ్యో" అని మూలిగాడు మియో!

ఖాన్లు గబుక్కున పరుగెత్తి చూసుకుంటే- ఏముంది?- పాయసం పాత్ర ఖాళీగా ఉన్నది!" ఒరేయ్, మూర్ఖుడా! దున్నపోతూ! మేం ముగ్గురం నీ ప్రక్కనే పడుకొని ఉన్నాం కదా? మమ్మల్నెందుకు లేపలేదు, నువ్వు? మేం నిన్ను కాపాడే వాళ్లం గద! మమ్మల్నెందుకు లేపలేదు నువ్వు?" అన్నారు వాళ్లు కోపంగా.

"అయ్యో! నేను ఏం చేసేది!? మీరు- ఒకళ్లేమో అజ్మీరులో ఉన్నారు, ఒకళ్లు జైపూరులో ఉన్నారు, ఇక మూడోవాడేమో ఎక్కడో ఉన్న మక్కాకు వెళ్లి ప్రవక్తను దర్శించుకుంటున్నాడు! నేను మీ కోసం ఎంత గట్టిగా కేకలు పెట్టానంటే- అడగకండి!- కానీ మీకెట్లా వినిపిస్తుంది, మీరిక్కడ లేనిదే!?" అన్నాడు మియో!

పట్టుదల

రచన: J.రాజేష్, టీచర్, విజ్ఞాన్స్కూలు, గుడిపాల, చిత్తూరుజిల్లా.

జయంకొండ అనే పల్లెటూరు పచ్చని పొలాలలో, పైరు పంటలతో చాలా అందంగా, చూడముచ్చటగా ఉండేది. ఆ పల్లెలో రవి అనే పేద పిల్లవాడొకడు, 10 వ తరగతి చదువుతూ ఉండేవాడు. అతనికి చిన్నప్పటి నుండి తెలివితేటలు, ఆలోచనా శక్తి, పట్టుదల చాలా ఎక్కువ. కొత్తగా ఏదో చేయాలని తపన, చదువంటే ఆసక్తి, శ్రద్ధ ఉండేవి. కానీ వాళ్ళ ఆర్థికపరిస్థితిమాత్రం చాలా కష్టంగా ఉండేది.

'తను 10 వ తరగతి పాసై, పెద్ద పెద్ద చదువులు చదివి ఓ గొప్ప శాస్త్రవేత్త కావాల'ని కలలు కనేవాడు రవి. అదే విషయాన్ని అతను ఒక రోజున వాళ్ళ నాన్నకు చెప్పాడు- కానీ వాళ్ళ నాన్న "బాబూ! మనకు పై చదువులు చదివే స్థామత లేదు. నీ చదువు ఇంతటితో ముగించి, మాతో బాటే కూలికి వెళ్ళి నాలుగు డబ్బులు సంపాదించు" అన్నాడు.

రవి మనసు విరిగినట్లేంది. అయినా

అతను నిరాశ చెందలేదు. వాళ్ళ అమ్మను అడిగితే ఆమె "నాయనా! చదువు నీకు అంత ఇష్టమైతే- చదువుకో. ఇల్లు తాకట్టుపెట్టయినా నిన్ను చదివిస్తాను" అని చెప్పింది.

ఆరోజు రాత్రి రవికి నిద్ర పట్టలేదు. "చదువు మానేద్దాంలే" అనిపించింది. "తల్లిదండ్రులను అంత కష్టపెడుతూ చదివేదెందుకు?" అనుకున్నాడు.

అంతలో అతనికి తాను చదివిన పాత పుస్తకంలోని సాలెపురుగు కథ గుర్తుకు వచ్చింది. ఆ కథలో ఒక సాలెపురుగు చెట్టును ఎక్కడానికి ప్రయత్నిస్తుంది. కానీ ప్రతిసారీ తన ప్రయత్నంలో విఫలమవుతుంది. అయినా పట్టుదలతో మళ్ళీ ఎక్కిందకు ప్రయత్నం చేస్తూ పోతుంది. తన ఆత్మబలాన్ని కోల్పోదు. అనేక ప్రయత్నాల తరువాత, చాలా కష్టపడి, చివరికి చెట్టు పైకి చేరుకుంటుంది. తను కూడా ఆ సాలెపురుగు లాగే తన కల నిజం చేసుకోవడానికి ఎన్ని ప్రయత్నాలైనా చెయ్యాలని నిర్ణయించుకున్నాడు రవి.

"అమ్మ, నాన్నలను ఇంతగా ఇబ్బంది పెట్టి చదవటం కంటే, ఈ సంవత్సరం నేను కూడా వాళ్ళతోపాటు కూలికి వెళ్ళి డబ్బులు సంపాదిస్తాను. తరువాతి సంవత్సరం నుంచీ చదువుకుంటానులే" అని రవి నిర్ణయించుకున్నాడు. ఆ నిర్ణయం ప్రకారమే మరునాటి నుండీ కూలి పనికి వెళ్ళసాగాడు.

అదే సమయానికి కూలి రేట్లు పెరిగాయి. రవి రోజుకు వంద రూపాయల వరకూ సంపాదించగల్గాడు! నెల తిరిగేసరికి, మూడు వేల రూపాయలు కూడబెట్టగల్గాడు. తరువాతి నెలకు మరో మూడు వేలు! శలవలు పూర్తయ్యేసరికి రవి దగ్గర ఆరువేల రూపాయలు జమ అయ్యాయి!!

"ఈ డబ్బుతో నేను ఇంటర్ చదువుకుంటాను. ఉదయం వేళల్లో పేవరు వేస్తే కొన్ని డబ్బులు వస్తాయి. వాటితో నెల ఖర్చులు గడుస్తాయి" అనుకున్నాడు రవి.

అయితే అనుకోకుండా అతనికి అదృష్టం కలిసి వచ్చింది: పదవతరగతిలో వచ్చిన

మార్కుల ఆధారంగా అతనికి ప్రభుత్వ కళాశాలలో సీటు దొరికింది! అలా పై చదువులకు మార్గం సుగమమైంది. ప్రతి సంవత్సరమూ శలవలు ఇచ్చినప్పుడు రవి ఏదో ఒక పని చేసి, ఖర్చులకు అవసరమయ్యేన్ని డబ్బులు సంపాదించు-కునేవాడు.

ఈ విధంగా కష్టపడి చదివిన రవి ఇప్పుడు శాస్త్రవేత్త కాబోతున్నాడు- తను అనుకున్న లక్ష్యానికి అతనిప్పుడు చేరువలో ఉన్నాడు. మనందరికీ అతను ఆదర్శం కావాలి. శ్రద్ధ, పట్టుదల ఉంటే వేటినినా సాధించవచ్చు.

నిదానమే ప్రధానం

జోకులు

రాము బడి గంట కొట్టినా నెమ్మదిగా వస్తున్నాడు. అప్పుడు టీచర్ ఇలా అంటున్నాడు.

టీచర్: ఏంటిరా రామూ! గంట కొట్టినా నెమ్మదిగా వస్తున్నావు?

రాము: మీరే కదా సార్! "నిదానమే ప్రధానము" అన్నారు?!

మధ్యాహ్నం వేళ భోజనానికి గంటకొట్టకముందే బయటకు పరిగెత్తాడు.

టీచర్: ఏంటిరా రామూ! గంట కొట్టకనే వెళ్తున్నావేంటి?

రాము: మీరే కదా సార్! "ఆలస్యం అమృతం విషం" అన్నారు?!

కుక్క అరుపు

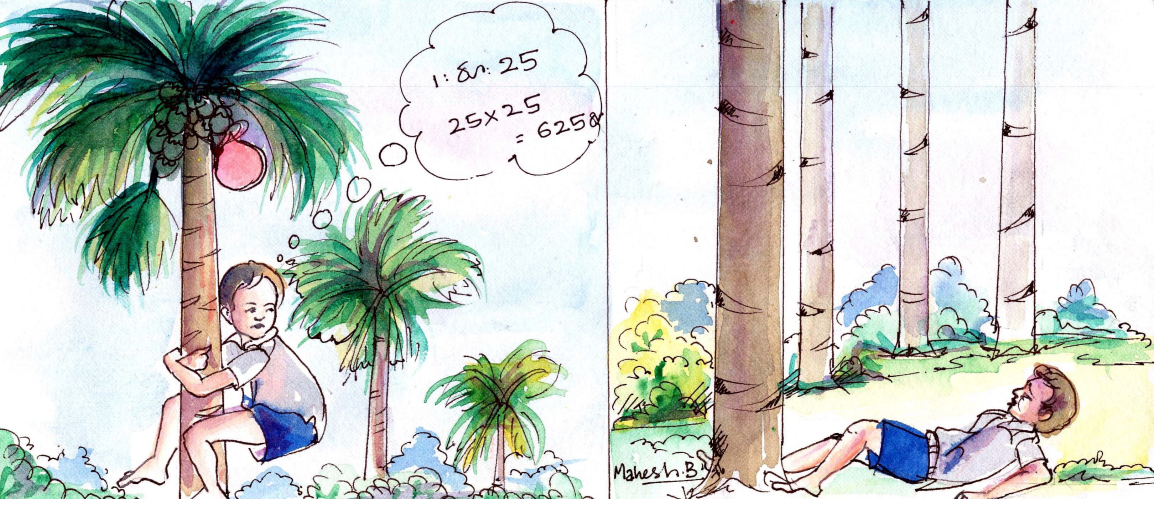
ఒకావిడ తన కుక్క కనిపించలేదని పోలీస్ కంప్లెయింట్ ఇస్తుంది.

పోలీస్: మీ కుక్క ఆనవాళ్ళు చెప్పండి.

ఆమె: మరేనండీ..

పోలీస్: చెప్పండి.

ఆమె: మా కుక్క అరిస్తే మా అత్తగారు అరిచినట్లు ఉంటుంది.

పగటి కలతో వచ్చిన తిప్పలు

N. అశోక్ కుమార్, 8 వతరగతి, ప్రకృతిబడి.

మీనాక్షమ్మ చాలా మంచిది. అందరికీ సహాయపడేది. కానీ ఆమె కొడుకు రాము మాత్రం ఏ పని చేయకుండా జాలాయిగా తిరిగేవాడు. తల్లి ఎంతో కష్టపడి డబ్బు సంపాదించి కొడుకును చదివిస్తుంటే, రాము మాత్రం చదువు కోకుండా అల్లరి చిల్లరిగా తిరిగేవాడు.

"ఏమిరా రామూ?! ఎప్పుడూ అలా

తిరుగుతుంటావు? చదువూ సంధ్యా లేదా? మీ బళ్ళో ఎవ్వరూ ఏమీ అనరా, ఇలా తిరిగితే?" అని ఎవరైనా అడిగితే, "ఓహో, నా గురించి మీకేం తెలుసు? నేను ఎంత తెలివైన వాడినంటే, నాకు పదవతరగతిలో జిల్లా ఫస్టు ఖాయం. చూస్తూండండి, ఆ తర్వాత నేను ఐఎఎస్సాఫీసర్నవుతాను- అప్పుడుగానీ మీ అందరినోళ్ళూ మూతపడవు" అని

బుకాయించి తన దారిన తను పోయేవాడు.

అలా ఎందుకైందో ఏమో గానీ- రాను రాను రాము వాస్తవాల్ని మరచిపోయి, ఎప్పుడూ పగటి కలల్లోనే విహరించటం మొదలైంది. ఊరికే కూర్చోని 'నేను ఇట్లా అవుతాను గదా, అప్పుడు చాలా బాగుంటుంది; ఆ తర్వాత ఇట్లా అవుతుంది- ఇంకా చాలా బాగుంటుంది!' అని అనుకుంటూ ఆనందపడేవాడు.

ఒక రోజున ఇట్లాగే పగటి కలలు కంటూ కూర్చున్న రాముని వచ్చి పలకరించాడు ఒక రైతు. "నాకు 25 తాటి చెట్లు ఉన్నాయి. ఆ తాటి చెట్లు ఎక్కి, తాటికాయలు కోసి క్రిందకు దించితే- చెట్టుకు 25 రూపాయలు చొప్పున ఇస్తాను" అన్నాడు. రాముకు చదవటం అంటే ఎంత అయిష్టం ఉన్నా, చెట్లు ఎక్కడం అంటే మాత్రం చాలా ఇష్టం!

అందుకని, రైతు మాట వినగానే రాము "సరే" అని బయలుదేరాడు. అయితే ఒక

వైపున తాటి చెట్టు ఎక్కి తాటికాయలు కోస్తుండగానే వాడి ఆలోచనలు పరుగులు తీసాయి: "చెట్టుకి 25 రూపాయలు వస్తాయి, నాకు. ఈ డబ్బుల్ని నేను మా అమ్మకు ఇస్తే, నా పుట్టిన రోజుకు బట్టలు, కేకులు కొనిపెడుతుంది. అప్పుడు నేను కేకును కోసి అమ్మకు తినిపిస్తాను. అమ్మ 'నాకెందుకురా' అంటూనే తింటుంది-'నీకు నేనంటే ఎంత ఇష్టంరా' అంటుంది. అప్పుడు నేను ఇట్లా నవ్వి, 'ఇంత!' అని చూపిస్తాను-" అనుకుంటూ తన చేతులు రెండూ వదిలిపెట్టాడు. అంతే!

ఆ తర్వాత తెలివి వచ్చి చూసేసరికి రాము కింద పడి ఉన్నాడు. ముందరి పళ్ళు రెండూ ఊడిపోయాయి. అమ్మ వచ్చి, వాడిని బాగా తిట్టి ఆసుపత్రికి తీసుకెళ్ళింది.

పగటి కలలు ఎన్ని కష్టాల్ని కొని తెస్తాయో అనుభవం కొద్దీ గ్రహించిన రాము, ఆ తరువాత వాస్తవంలో బ్రతకటం అలవరచుకున్నాడు.

శంఖం

రచన: K. సురేష్, 7 వతరగతి, ప్రకృతిబడి.

అనగనగా ఒక ఊరిలో సురేష్ అనే పిల్లవాడు ఉండేవాడు. అతనికి మామిడి పండ్లు అంటే చాలా ఇష్టం. వాటి కోసం రోజూ ఊరి చివర ఉన్న ఒక తోటలోకి వెళ్లి, దొంగతనంగా మామిడి పండ్లు కోసేవాడు. వాళ్ల అమ్మ ఎంత వారించినా వినేవాడు కాదు.

ఒక రోజున అలా తోటలోకి వెళ్లి మామిడి పండ్లు కోస్తుంటే తోట మాలి

చూసాడు. వెంటనే పరుగున వచ్చి, కర్ర అందుకున్నాడు. భయపడిన సురేష్ వెంటనే చెట్టునుండి క్రిందికి దూకి పరుగెత్తాడు. తోటమాలి "ఒరే! ఆగరా! నీ పని చెబుతాను!" అని అరుస్తూ అతని వెంటపడ్డాడు.

అలా పారిపోతున్న సురేష్ కు అక్కడ ఒక చెట్టు కింద అందమైన శంఖం ఒకటి కనిపించింది. వాడు పరుగెత్తుతూనే, వంగి

దానిని తీసుకొని, సంచిలో వేసుకున్నాడు. ఇంకా పరుగుపెడుతూనే, వెనక వస్తున్న తోటమాలిని చూసి- "ఈ తోట మాలి నుండి తప్పించుకోవడం కోసం నేను మామిడి చెట్టును అయిపోతే ఎంత బాగుంటుందో!" అని అతనికి ఒక ఆలోచన వచ్చింది.

అయితే సురేష్ చేతిలో ఉన్నది మామూలు శంఖం కాదు- మాయా శంఖం! అది ఎవరి దగ్గరైనా ఉన్నప్పుడు, ఏది కోరితే అది జరుగుతుంది! అందువల్ల, అలా కోరుకున్న వెంటనే సురేష్ కాస్తా, నిలబడ్డవాడు నిలబడ్డట్టు- మామిడిచెట్టు అయిపోయాడు! వెంటబడి వస్తున్న తోటమాలి- "అరే! ఆ పిల్లవాడు ఎటు పోయాడు, ఇటే వచ్చాడే?" అనుకొని మరలిపోయాడు. సురేష్ కు చాలా సంతోషం వేసింది.

అయితే 'మళ్ళీ మనిషిగా మారేదెట్లా?' అది తెలీని సురేష్ అట్లాగే చెట్టులా నిలబడిపోయి ఉన్నాడు.

మరుసటి రోజున యజమాని కూలీలను వెంటబెట్టుకొని, మామిడిపండ్లు కోయడానికి వచ్చాడు. అందరూ మామిడి చెట్లెక్కి కాయలు కోయసాగారు. వాళ్ళు తనమీద కూడా ఎక్కుతుంటే సురేష్ కు చాలానొప్పిగా అనిపించింది. తనకున్న పండ్లు కోస్తున్నప్పుడు అతనికి ఇంకా చాలానొప్పి పుట్టింది- "అయ్యో! నేను కాయలు కోసినప్పుడు ఈ చెట్లకి ఎంత నొప్పి కలిగించానో!" అనుకున్నాడు చెట్టుగా మారిన సురేష్.

మామిడి పండ్లు తీసుకొని అందరూ ఇంటికి వెళ్ళిపోయారు- సురేష్ చెట్టుగా అలా ఒంటరిగా నిలబడి ఉన్నాడు. చీకటి పడుతోంది. -ఆ సమయంలో ఒక ముసలాయన అటుగా పోతూ, చెట్టుగా మారిన సురేష్ క్రింద నిలబడి, అక్కడ కనబడ్డ శంఖాన్ని చేతిలోకి తీసుకున్నాడు. అయితే ఆ

ముసలాయనది వేరే ఊరు. "నాకు దార్లు సరిగ్గా తెలీవు- తెలిసినవాళ్ళు ఎవరైనా నాకు తోడుగా వస్తే బాగుండును కదా?" అనుకున్నాడాయన. శంఖం ప్రభావంవల్ల మామిడి చెట్టు రూపంలో ఉన్న సురేష్ కు వెంటనే మానవ రూపం వచ్చేసింది. అతను ఆ ముసలాయనికి తోడుగా వెళ్ళి, శంఖాన్ని తిరిగి సంపాదించుకున్నాడు.

మరునాడు తోటకు వచ్చిన సురేష్ కు దొంగతనం చేయబుద్ధి కాలేదు. ఆ సమయంలో అక్కడ తోటమాలి లేడు. "నేనే గనక తోటమాలినైతే- ఎవ్వరికీ దొంగతనం చేయవలసిన అవసరం రాదు- నేనే స్వయంగా

అందరినీపిలిచి మామిడిపండ్లు ఇచ్చేవాడిని! " అనుకున్నాడు సురేష్ . అంతే!- మరుక్షణం నుండీ అతనేతోటమాలి అయ్యాడు!

ఆనాటి రాత్రి సురేష్ తోటమాలి అక్కడ పడుకొని హాయిగా నిద్రపోతున్నాడు- అతని రాత కొద్దీ, ఆరోజే అర్ధ రాత్రి సమయంలో దొంగలు వచ్చి పడ్డారు. తోటలో మిగిలిన మామిడిపండ్లన్నీ దొంగలుకోసుకెళ్ళారు.

ఉదయం ఇంకా సురేష్ నిద్ర లేవకనే వచ్చాడు, యజమాని. వచ్చిరాగానే అక్కడ తోటమాలి ఒళ్ళు మరిచి నిద్రపోతూ కనిపించాడు! "మామిడి పండ్లు దొంగలెత్తుకెళ్తుంటే చూస్తూఉరుకుంటావా?" అని యజమాని వాడిని లేపి, రెండు తగిలించాడు.

సురేష్ తోటమాలికి దిక్కు తెలీలేదు. ఏదో- 'తోటమాలి పని బాగుంటుంది' అనుకున్నాడు గానీ, దానిలో ఇట్లాంటి కష్టాలుంటాయని అనుకోలేదు అతను. దొంగగా పండ్లుకోసుకెళ్ళడం వల్ల యజమానికి

నష్టం- తోటమాలికి చాలా చెడ్డపేరు వస్తుంది;
అంతేకాక మామిడి చెట్టు చాలా బాధ
పడుతుంది! దొంగతనం వల్ల ఎంత మందికి

కష్టమో తెలుసుకొన్నాక సురేష్ ఇక దొంగతనం
చేయడం మానేశాడు. అటుపైన అతను
'మంచిపిల్లవాడు' అని పేరు తెచ్చుకున్నాడు!

తపస్సు

జోకులు

భూపాల్: ఏమండీ! ఈ అడవిలో స్కగ్లర్ పీరప్పన్ గారు అని ఒకాయన ఉన్నారట. ఆయన్ను
కలుసుకునేందుకు మార్గం చెప్పండి.

ముని: ఆయన కోసమే నేను ఇంతలా గెడ్డం పెంచుకొని తపస్సు చేస్తున్నా. ఆయన దొరికితే
నేను కిడ్నాప్ చేయించుకోవాలి.

సేకరణ: కైశ్రీనివాసులు, జాబిలి బాలల సంఘం, హరియాన్ చెర్యు

కొవ్వొత్తి

ఒక రాత్రి కరెంటు పోయింది. భార్య కొవ్వొత్తి అంటించింది.

భర్త: ఏమే, ఫ్యాన్ వెయ్యి, ఉడుకు పుడుతోంది.

భార్య: ఏమండీ ఫ్యాన్ వేస్తే కొవ్వొత్తి ఆరిపోతుంది.

సాహస బాలలు

సేకరణ: ఆర్.రాజ్ కుమార్, కొత్తవల్లి బృందం.

కాసేవారివల్లిలో మహేష్, సుధీర్, ప్రతాప్, నాజర్ అనే నలుగురు పిల్లలు 9వ తరగతి చదువుతున్నారు. ఈ నలుగురూ చాలా మంచి స్నేహితులు. ప్రతిరోజూ నలుగురూ కలిసి ఎవరో ఒకరి ఇంట్లో చదువుకునేవాళ్ళు.

వేసవి సెలవలలో పదిరోజులపాటు ఎవరికి వాళ్ళు బంధువుల ఇళ్లకు వెళ్ళారు. ఇక వెనక్కి వచ్చాక, నలుగురికీ ఏం చేయాలో తోచలేదు. చివరికి నలుగురూ కలిసి దగ్గరలోనే ఉన్న

అడవిలో గుడారం వేసుకొని నాలుగు రోజులు గడపాలని, అలా వాళ్ల టీచరుగారు చెప్పినట్లు క్యాంపు జరుపుకోవాలని నిర్ణయించుకున్నారు.

ఆ అడవి ఎంత బాగుందో! దాన్ని చూస్తూ అందరూ ముగ్ధులైపోయారు. అక్కడి ప్రకృతిని చూసి మైమరచిపోయారు. అక్కడున్న కొత్త కొత్త చెట్లను, మొక్కలను, పురుగులను, చిన్న చిన్న పక్షులను చూసి సంతోషిస్తూ ఆ అడవి చివరన- రోడ్డుకు ఒక ప్రక్కగా- లోపలికి ఒక

గుడారం నిర్మించుకున్నారు.

మరుసటి రోజు ఉదయాన్నే నిద్రలేచి అడవిని చూడడానికి వెళ్లిన నలుగురు మిత్రులూ అప్పటికే అక్కడ చేరిన జనాలను చూసి ఆశ్చర్యపోయారు. చూడగా వాళ్ళు దొంగలల్లే ఉంది! వాళ్ళు రహస్యంగా ఇలా మాట్లాడుకుంటున్నారు: "మనం ఏనుగుల దంతాలను, జింకల చర్మాలను, దుప్పి కొమ్ములను సేకరించి పెట్టుకున్నాం కదా! వాటిలో కనీసం సగాన్నైనా ఈ రోజు రాత్రికి ఈ అడవి నుండి బయటికి పంపించేయాలి" అని.

నలుగురు మిత్రులూ చాటునుండి ఈ మాటలు విని, బెదిరిపోయారు. దొంగల కంట పడకుండా తప్పించుకొని ఊరికి వెళ్ళిపోదామనుకున్నారు గానీ, అలా పారిపోవటం ఎవ్వరికీ ఇష్టం లేకుండింది. "ఇంకొకరోజు ఉండి, ఏం జరుగుతుందో చూద్దాం" అనుకున్నారు నలుగురూ.

రాత్రి కావస్తున్నది. ఆ చిమ్మ చీకటిలో టార్చిలైట్లు వెలుతురు కనబడుతోంది. 'ఆ

దొంగల ముఠా వస్తున్నది' అని వీళ్ళకు అర్థమైంది. చూస్తూండగానే దొంగ వాళ్ళంతా వచ్చారు. ఏనుగుల దంతాలను, జింక చర్మాలను, పులులను వ్యానులోకి ఎక్కిస్తున్నారు. అంతలో ఒక పెద్దాయన వచ్చి, ఈ దొంగల ముఠా వాళ్ళకు ఒక సంచి నిండా డబ్బులు ఇచ్చాడు- అన్నాడు- "మీ సహాయానికి కృతజ్ఞతలు. మీకు బహుమానం- ఇదిగో, ఈ సంచి నిండా మీరు కోరుకున్నంత బంగారం ఉంది. మీదగ్గర ఇంకా ఇలాంటి సరుకేమన్నా ఉంటే చెప్పండి. వీటిని అమ్మి, వచ్చిన మొత్తంలో సగం వాటా కూడా మీకే ఇస్తాను, సరేనా? ఇంకా సరుకేమన్నా ఇవ్వగలరా, రేపు?"

దొంగల ముఠా దగ్గర ఇంకా ఇలాంటి సంపద చాలా ఉన్నట్లుంది. వెంటనే ఒప్పందం కుదిరింది మళ్ళీ. "రేపు రాత్రి 10 గంటలకు వస్తాం. అన్నీ తయారుగా ఉంచండి" అని చెప్పి వ్యాను తీసుకొని వెళ్ళిపోయారు, వచ్చినవాళ్ళు. దొంగల ముఠా తమ

సంపాదనను చూసుకొని మురిసిపోయింది.

నలుగురు మిత్రులూ వెంటనే ఊళ్ళోకి పోయి, ఈ విషయం పోలీసులకు తెలియజేశారు. రాత్రి 10 గంటలు కావస్తోంది. పోలీసులు, ఈ నలుగురు అబ్బాయిలు కలిసి ఆ చీకటిలో దాక్కొని ఉన్నారు. అంతలో వ్యాను లైట్లు వెలుతురు కనిపించింది. వ్యాను వచ్చి ఆగగానే దొంగలంతా కలిసి వ్యానులోకి జింకలను, ఏనుగుల దంతాలను, ఎక్కిస్తూ ఉన్నారు- అంతలోనే పోలీసులు వాళ్ళందరినీ చుట్టుముట్టిపట్టుకున్నారు!

ఈ విషయం ప్రొద్దున్నే పేపరులోకి వచ్చింది. జిల్లా అధికారి కూడా ఈ సంఘటన గురించి చదివారు. ఆ నలుగురు అబ్బాయిలను పిలిపించి, ఘనంగా సత్కరించారు. వారి పేర్లను భారత ప్రభుత్వం వారి "సాహస బాలల అవార్డు"కై సిఫారసు చేశారు. అటుపైన ఈ సాహస బాలల చదువులకయ్యే ఖర్చు మొత్తాన్నీ భారత ప్రభుత్వమే భరించింది!

మనందరం మన చుట్టూ ఉన్న జంతువులను కాపాడదాం!

తీరిన అప్పు

సేకరణ: పి.సంతోష్, విజయస్కూల్, గుడిపాల, చిత్తూరుజిల్లా.

పలమనేరులో నివసించే సుబ్బరాజుకు ఒక దురలవాటు ఉండేది- స్నేహితుల దగ్గర అప్పుగా తీసుకొన్న డబ్బును తిరిగి ఇచ్చేవాడు కాదు అతను.

చాలానాళ్లక్రితం అతనికి డబ్బు అప్పు ఇచ్చిన మిత్రుడొకడు ఎదురయ్యాడోసారి: "ఏరా, సుబ్బరాజూ! నా డబ్బు నాకు ఎప్పుడిస్తావు?" అని అడిగాడు.

అంతలో వీళ్ల దగ్గరికి ఒక బిచ్చగాడు

వచ్చాడు- "ధర్మం చేయండి బాబూ, ధర్మం చేయండి!" అని అడుక్కుంటూ.

మిత్రుడిముందు తన గొప్పతనం చూపించుకోవాలనిపించింది సుబ్బరాజుకు. జేబులోంచి కొంచెం చిల్లర తీసి, బిచ్చగాడికి ఒక రూపాయి ఇచ్చాడు.

ఆపైన మిత్రుడితో "చూశావా? ఇక్కడ మనం ఇద్దరమూ ఉన్నాం కదా? అయినా వాడు నన్నే బిచ్చం అడిగాడు- ఎందుకో

తెలుసా? కొందరి మొహం చూస్తే అడగ బుద్ధి వేస్తుంది. ఎవరిలో ధర్మం ఉందో బాగా కనుక్కుంటారు భిక్షగాళ్ళు!" అన్నాడు గర్వంగా.

తీసుకున్న అప్పు తీర్చకుండా అతిగా మాట్లాడుతున్న సుబ్బరాజుని చూసి స్నేహితుడికి ఒళ్ళు మండింది- "వాడు నిన్ను బిచ్చం ఎందుకు అడిగాడో బాగానే చెప్పావు- కానీ వాడు నన్నెందుకు బిచ్చం అడగలేదో చెప్పనా, నేను?" సుబ్బరాజుని అడిగాడు.

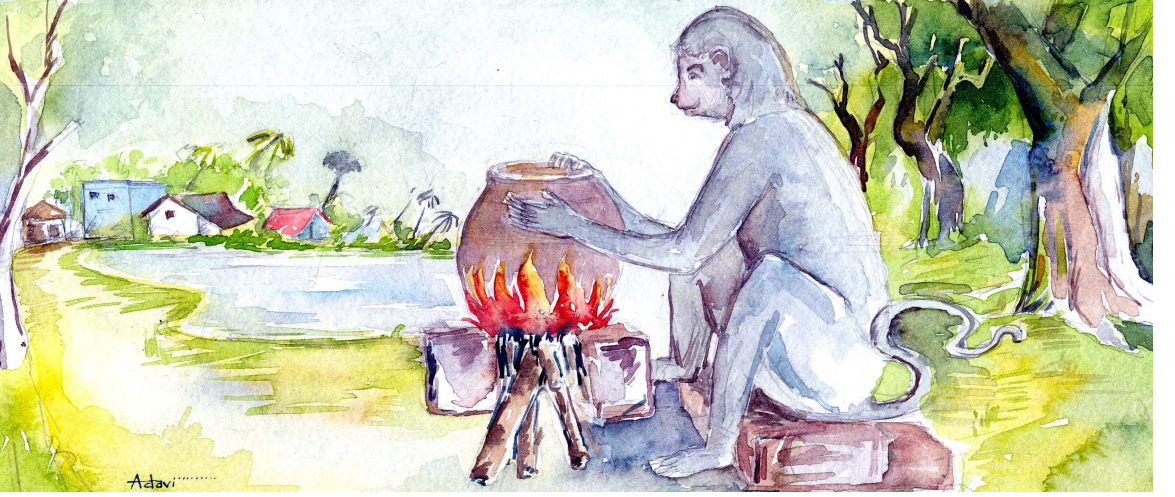
చెప్పమన్నాడు సుబ్బరాజు, విషయం

తన అప్పు మీదినుండి ఇంత సులభంగా బిచ్చగాడి మీదికి జారిపోయినందుకు సంతోషిస్తూ.

మిత్రుడు చెప్పాడు- "నా దగ్గర అప్పటికే ఓ బిచ్చగాడు ఉన్నాడు కదా, ఇక 'పోటీ' ఎందుకు?' అనిపించింది వాడికి! అందుకని, వాడు ఇక నన్ను భిక్షం అడగలేదు" అని.

చురక తగిలింది సుబ్బరాజుకు.

త్వరలోనే మిత్రుడి డబ్బును తిరిగి ఇచ్చేసి, ఋణవిముక్తుడయ్యాడు.

కోతి కథ

సేకరణ: సి. కార్తీక్, 6 వతరగతి, విజయస్కూల్, గుడిపాల, చిత్తూరుజిల్లా.

ఒక ఊరిలో ఒక చెరువుండేదంట. చెరువుప్రక్కన్నే ఒక చెట్టుండేదంట. ఆ చెట్టులో ఒక కోతి ఇల్లుకట్టుకొని ఉండేదంట. ఒకరోజు ఆ కోతికి పాయసం తాగాలనిపించింది. అక్కడ ఒక చోట బెల్లం ముద్దలు పడుతూ ఉండేవాళ్ళు. ఆ కోతి అక్కడికి పోయేసి, రెండు బెల్లం ముద్దలు ఎత్తుకునింది. ఒకటి ఎత్తుకుని, తినేసింది. ఇంకొకటి

టెంకాయమానులో దాచి పెట్టేసింది.

అక్కడే ఒక అవ్వ సామాన్లు ఎక్కువగా పెట్టుకొని అమ్ముతూ ఉండేది. కోతి అక్కడికి పోయి ఒక గుండా (పెద్ద గిన్నె) ఎత్తుకొనింది. రాళ్ళు పేర్చి పొయ్యి పెట్టేసింది. దాని మీద గుండా పెట్టింది. తరువాత అక్కడే ఉన్న కట్టెలు పేర్చి పెట్టేసింది. అన్నీ బాగా సమకూర్చుకుంది.

"పాయి్య వెలిగించటానికి అగ్గిపెట్టె కావాలి కదా!" అనుకుంది. అప్పుడు ఒక తాత కోతి ఉండే చెట్టు కిందికి వచ్చి, బీడీ తాగుతూ అగ్గిపెట్టెను ప్రక్కనే పెట్టేశాడు. కోతి వచ్చి మెల్లిగా అగ్గిపెట్టె ఎత్తుకొని వెళ్ళింది.

ఇక కోతి సంతోషంగా ఆ కట్టెలని ముట్టించింది. కుండలోకి నీళ్ళు పోసింది. తర్వాత బెల్లం ముద్ద వేసింది. పాయసం పొంగు వచ్చింది; కానీ దాన్ని కలబెట్టేదానికి గంటే మాత్రం లేదు. అందుకని కోతి తన తోకతోనే కలబెట్టింది.

ఇంక ఆ కోతికి మంట ఎత్తింది. అది అరుస్తూ, పార్లుతూ, దొర్లుతూ, దారెంబడి పోతావుంటే దానికి నక్కబావ అడ్డం వచ్చినాడు: "ఏం కోతిబావా! అలా ఏడుస్తా వున్నావు?" అంటుందంట నక్క. "నాకు పాయసం తాగాలనిపించింది; పాయసం కలబెట్టేదానికి గంటే లేదు, అందుకని నా తోక ఎత్తి కలబెట్టాను. అబ్బా! మంట!" అందికోతి.

అప్పుడు నక్కబావ "సరే, మా ఇంటికి

రా! మా భార్య దగ్గరికి వెళ్దాం. మా ఇంట్లో ఏవేవో ఐటాలు ఉన్నాయిలే" అన్నది. కోతికి చాలా సంతోషం వేసింది. ఆ సంతోషంలో తోక మంటను కూడా మర్చిపోయింది.

ఇద్దరూ కలిసి నక్క ఇంటికి వెళ్ళారు. అప్పుడు నక్క బావ భార్యను పిలిచి-"కోతికి ఏమన్నా ఐటాలు పెట్టు" అన్నాడు. "నేను ఇంకా ఏమీ వంట చెయ్యలేదు, నువ్వు వెళ్ళి మునక్కాయలు కోసుకు రా, నీకు నచ్చేట్లు వంట చేసి పెడతాను " అన్నది నక్క భార్య కోతితో.

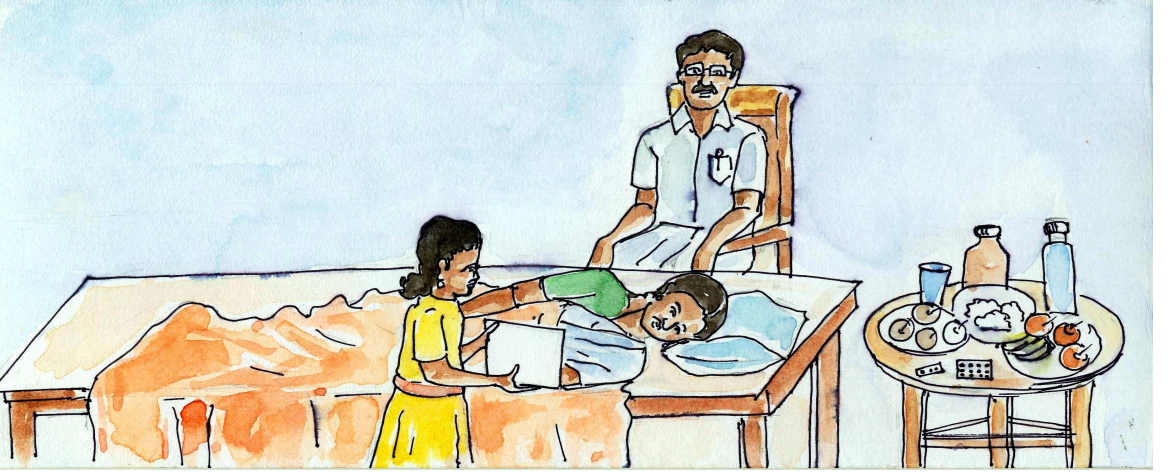
కోతి తొందర తొందరగా వెళ్ళి మునక్కాయలు తెచ్చి ఇచ్చింది. నక్క భార్య వాటిని

తీసుకొని లోపలికి వెళ్ళింది. నక్కబావ కోతితో ముచ్చట్లు పెట్టాడు. ఇంక ఘుమ ఘుమ వాసనలు మొదలు అయినాయి. కోతికి నోట్లో నీళ్ళూరుతున్నాయి. కడుపులో ఎలుకలు పరుగెత్తుతున్నాయి. నక్క భార్య ఇంకా పిలవలేదు భోజనానికి.

"నేను వెళ్ళి చూసి వస్తాను" అని చెప్పి, లోపలికి వెళ్ళాడు నక్కబావ. వెళ్ళిన వాడు ఇంక వెనక్కి రాలేదు. కోతికి మళ్ళీ

మంటెత్తుకునింది. ఆగలేక, మెల్లగా వంటగదిలోకి వెళ్ళి చూస్తే- ఏముంది?! అక్కడ నక్కబావ, అతని భార్య- ఇద్దరూ బాగా తినేసి, గుర్తుపెట్టి నిద్రపోతున్నారు! మునక్కాయల పిప్పి కుప్పలు కుప్పలుగా పడిఉంది! గుండా అంతా ఖాళీ!

"జిత్తులమారిదాన్ని నమ్మటం నాదే బుద్ధి తక్కువ" అనుకొని, కోతి ఆకలితోనే ఇంటి దారిపట్టింది.

అమ్మ దొంగా!

రచన: లలిత, telugu4kids.com

సంచీనిండా పుస్తకాలు.

నోటు పుస్తకాల నిండా ప్రశ్నలూ
జవాబులూ.

ఎప్పుడైనా తెల్ల కాగితం దొరికిందంటే
దాని మీద రాసేది పరీక్ష జవాబులు.
బొమ్మలేసుకుందామంటే- చిత్తుకాగితాలు.

'నువ్వెంత బాగా బొమ్మలు వేస్తావో!'
అంటుంది అమ్మ.

కాని కొత్త కాగితం అడిగితే మాత్రం

'దండగ' అంటుంది.

'చెట్లుకొట్టి కాగితాలు చేస్తారు;'

'కాగితాలు తక్కువ వాడాలి, ఖాళీ ఉంటే
మళ్ళీ వాడాలి' అంటుంది.

ఒక రోజు మా నాన్న, అమ్మకి
తెలియకుండా తన ఫైలులోంచి తీసి ఒక తెల్ల
కాగితం ఇచ్చారు.

నేను చాలా జాగ్రత్తగా దాచుకున్నాను
దానిని.

'ఏదైనా మంచి బొమ్మ వెయ్యడానికి వాడాలి' అని.

అంతే కాదు, అమ్మ చూస్తే కోప్పడదూ? నాన్న మీద కూడా కోపమొస్తుందో ఏమో.

రోజూ పడుకున్నాక, అమ్మ లైట్లు ఆర్పేసి వెళ్ళిపోతే, ఆ చీకట్లోనే ఆ కాగితం తీసుకుని చూసుకుంటున్నాను: ఏమైనా మంచి ఆలోచన తడుతుందేమోనని. ఒకటే బెంగ, అమ్మ చూసేస్తుందేమో, తీసేసుకుంటుందేమో అని!

ఒక రోజు అమ్మకి ఒంట్లో బాలేదు. రోజంతా పడుకునే ఉంది.

నాకేమీ తోచలేదు. ఆ దాచి ఉంచిన కాగితం గుర్తుకు వచ్చింది.

బాగా దిగులేసింది. ఏదో తప్పు చేశాననిపించింది.

నాన్న ఇంటికి వస్తూ కొత్త మందులేవో తెచ్చారు. నేను కంగారు పడుతుంటే టెంపరేచరు చూసి, “పరవాలేదులే, జ్వరం లేదు. ఈ రోజుకి అమ్మని ఇబ్బంది పెట్టకు. వీలైతే ఏదైనా మంచి బొమ్మ వేసి ఇవ్వకూడదూ,

సంతోషిస్తుంది?” అన్నారు.

అప్పుడు వెంటనే ఆ తెల్ల కాగితం తీసి అమ్మకోసం ఒక మంచి బొమ్మ వేశాను.

కింద చాలా చిన్నగా “సారీ” అని రాశాను.

అమ్మకి చూపించాను.

అమ్మ, బొమ్మ చూసి చాలా బావుంది అంటుంటే నేను కింద రాసిన “సారీ” చూపించాను.

అమ్మ నవ్వేసింది.

'సరే, అయితే ఇప్పుడు వెనక వైపు కూడా ఏదైనా బొమ్మ వేసి ఇవ్వు'.

'రెండు వైపులా పూర్తిగా వాడుతానంటే నాన్న నీ కోసం కొని ఉంచిన కాగితాల్లోంచి నీకు రోజుకొకటి ఇస్తాను' అంది.

అప్పటికప్పుడు కాగితం తిప్పి ఇంకో బొమ్మ వేశాను. నాన్న కాగితాలు గూట్లో దాస్తుంటే అమ్మ నా కళ్ళు మూస్తోందిట.

కింద పెద్ద అక్షరాలతో రాశాను, “అమ్మ దొంగా!” అని.

రేపు ఎవరికెరుక?

మూలం: పర్తాప్ అగర్వాల్,

తెలుగు అనుసరణ: నారాయణ, కొత్తపల్లిబృందం.

పాండవులు ఐదుగురూ అనామకులు-గా ఒక చిన్న పట్టణంలో ఉంటున్న సమయం అది. ఒక రోజున, ఇంకా తెల్లవారకనే ఎవరో వచ్చి, వాళ్ళు ఉంటున్న ఇంటి తలుపు తట్టారు. ధర్మరాజు వెళ్లి, తలుపు తీసి చూశాడు. చూస్తే, అక్కడున్నది ఒక బిచ్చగాడు!

ధర్మరాజుకు కొంచెం చికాకు వేసింది- 'తాము ఇంకా నిద్ర నుండి పూర్తిగా లేవనైనా

లేవలేదు; అప్పుడే భిక్షకోసం వచ్చి నిలబడ్డాడా?' అని. అనాలోచితంగా అతను అనేశాడు బిచ్చగాడితో- "రేపురావయ్యా" అని.

అంతలో ఇంటిలోపలి నుండి "హహ్వాహ్వా" అని గట్టిగా నవ్వులు వినబడ్డాయి. ఆ గొంతు- చూడగా, భీముడిది. ఏదో పెద్ద జోకు విన్నట్లు నేలమీద పడి దొర్లుతూ, కడుపు పట్టుకొని, పగలబడి నవ్వుతున్నాడు వాడు.

ధర్మరాజు లోపలికి వెళ్లి అరిచాడు, చెవులు మూసుకొని- "అబ్బ! ఆవు! ఎందుకట్లా నవ్వుతున్నావు? పిచ్చి గానీ పట్టలేదు గద! లేకపోతే ఏమైనా తిక్క పని చేశావా, మళ్ళీ? ఇంకా బాగా తెల్లవారనే లేదే, నీ తిక్క వసులకు?" అని.

ధర్మరాజుకు శాస్త్రాలన్నీ తెలుసు. కానీ ఆచరణ దగ్గరకు వచ్చేసరికి, అతని పాండిత్యమే తరచు అతనికి అడ్డం వచ్చేది: అతని కళ్లముందు పదాలు, వాటికి ఉన్న విభిన్న అర్థాలు నిల్చేవి- మార్గం కానరాకుండా చూసేవి.

ఆ రోజూ అలాంటి రోజే- ధర్మరాజుకు తన బండ తమ్ముడు అట్లా నవ్వుటం చూసి చికాకు వేసింది- "ఎందుకట్లా నవ్వుతున్నావు, భీమా?" అన్నాడు కోపంగా, దగ్గరకు వెళ్ళి.

"నిన్ను చూసి నవ్వుతున్నాను- ఇంకెవరిని చూసి నవ్వాలి? 'రేపు అంటూ ఒకటి ఉండబోతున్నద'ని నీకు ఎట్లా తెలుసు? సరే, ఒకవేళ ఆ 'రేపు' ఏదో వచ్చిందే అనుకో- ఆనాటికి నువ్వు, ఆ బిచ్చగాడా- ఇద్దరూ బ్రతికే ఉంటారని ఎట్లా చెప్పగలవు? ఆనాడు నువ్వు

ఎక్కడుంటావో, వాడెక్కడుంటాడో!? కానీ నువ్వు మాత్రం ఆ బిచ్చగాడికి అద్భుతమైన ఆత్మ విశ్వాసంతో బదులిచ్చావు- 'రేపు రా' అని. నేనిప్పుడే ఊరంతా చాటింపు వేసి చెప్పబోతున్నాను- 'మా అన్నకు అద్భుతమైన జ్ఞానం కలిగింది- రేపు ఏమి కానున్నదో చెబుతాడు ఆయన' అని! హీ హీ హీ!" అన్నాడు భీముడు, ఇకిలిస్తూ.

ధర్మరాజు వెంటనే బయటికి పరుగెత్తి, ఆ బిచ్చగాడ్ని వెనక్కి పిలుచుకొచ్చాడు. అతనికి భోజనం పెట్టికొన్ని డబ్బులిచ్చి, పంపేశాడు. తన 'బండ' తమ్ముడి సునిశితమైన వాస్తవిక దృష్టి, అతని కళ్లకు కమ్మిన పుస్తక పాండిత్యపు పొరల్ని కరిగించివేసింది. "నువ్వు సరిగ్గా కనుక్కున్నావు భీమా, ధన్యవాదాలు!" అన్నాడు తమ్ముడితో.

అప్పుడు భీముడు అన్నకు ఒక చక్కని కథ చెప్పాడు- "ఒక రాజుగారి దర్బారులో ఒక మంత్రి ఉండేవాడు. ఆ మంత్రి చాలా తెలివైన వాడూ, లోకజ్ఞానం కలవాడు కూడా. అయినా ఒకసారి ఎందుకనో రాజుకు అతనిమీద విపరీతమైన కోపం వచ్చింది. ఎంత కోపం అంటే,

అతనికి మరణశిక్ష విధించి, మరుసటిరోజు ఉదయాన్నే దాన్ని అమలు చేయమన్నాడు. మంత్రిగారి ఇంట్లో వాళ్ళంతా ఏడవటం మొదలెట్టారు. చుట్టుప్రక్కల వాళ్ళూ, బంధువులూ వచ్చి మంత్రిగారి భార్యను, పిల్లల్ని ఓదారుస్తున్నారు. "త్వరలో ఇక మంత్రిగారు ఉండరు." అని వాళ్ళందరికీ అర్థమైంది. ఎందుకంటే వాళ్ళంతా తమకు 'రేపు ఏం కానున్నదో తెలుసు' అనుకున్నారు.

అయితే మర్నాడు ఉదయాన, మంత్రిగారి శవానికి బదులు, స్వయంగా మంత్రిగారే ఇకిలించుకుంటూ ఇంటికి వచ్చారు!- అదిన్నీ రాజుగారు పెంచుకునే పంచ కళ్యాణిగుర్రాన్నెక్కి!

ఆయన్నీ అలా చూడగానే, ఏడుస్తున్న బంధువర్గం అంతా ఒక్క క్షణం స్తంభించిపోయింది- ఎవ్వరికీ నోట మాట లేదు. ముందుగా తేరుకున్న మంత్రి గారి భార్య లేచి వచ్చి, 'ఇంత అద్భుతంఎలా సాధ్యమైంది?' అని అడిగింది.

మంత్రిగారుచెప్పారు, చిద్విలాసంగా: "నా

మృత్యుఘడియలు దగ్గర పడే సమయానికి, మమూలుగా రివాజ ప్రకారం రాజుగారు అక్కడికి విచ్చేశారు. ఆ సమయంలో ఏడుస్తున్న నన్ను చూసి, ఆయన "'నీకు చావంటే ఇంత భయం' అని నేను అనుకోలేదు!" అన్నారు."

" 'నేను ఏడుస్తున్నది నేను చచ్చిపోతానని కాదు! నాకు మాత్రమే తెలిసిన ఆ అద్భుతవిద్య, నాతోటే అంతమైపోతున్నదే, అని, నా బాధ!' అన్నాను నేను."

'ఏమిటావిద్య?' అని అడిగారు రాజుగారు.

'కొన్నిరకాల గుర్రాలకు శిక్షణ ఇచ్చి, అవి గాలిలో ఎగిరేలా చేయటంవచ్చు, నాకు' అన్నాను నేను.

"రాజుగారికి ఆ ఐడియా నచ్చింది.- 'ఎన్నాళ్ళు పడుతుంది?' అని అడిగారు ఆయన."

" 'ఒక సంవత్సరం పట్టవచ్చు' అన్నాను నేను. ఆయన నన్ను విడుదల చేసి, నాకు ఈ గుర్రాన్నిచ్చేశారు- 'సంవత్సర కాలంలో ఈ

గుర్రాన్ని గాలిలో ఎగిరించగలిగితే నీకు నీ ప్రాణాలే కాదు, నా రాజ్యంలో 4 వ వంతు ఇచ్చేస్తాను' అన్నారు! అలా నేను ఇక్కడికి క్షేమంగా చేరుకున్నాను!" అని.

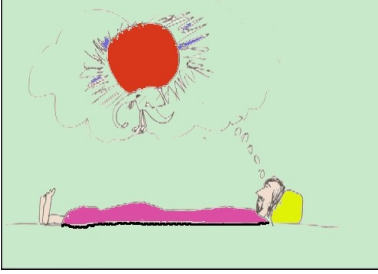
ఇది వినగానే మంత్రిగారి భార్య సంతోషం ఆవిరైంది: "నీకు గుర్రాలకు శిక్షణ నిచ్చేంత ప్రత్యేక శక్తులు ఏమీ లేవు కదా, ఎందుకు - అబద్ధం చెప్పావు? ఇలా చేస్తే నాకు ఏం సుఖం? ఇంకో సంవత్సరం పాటు నేను ప్రతి క్షణమూ

కంగారు పడుతూ గడపాలి. అంత చేసినా సంవత్సరం తర్వాత నేను విధవరాలినవ్వక తప్పదు. అదేమి బ్రతుకు?! దీని కంటే ఏం జరగాలో అది ఒక్కసారిగా జరగటమే నయం!" అన్నది ఏడుస్తూ.

మంత్రిగారు ఆమెని ఓదార్చి, ప్రేమగా తిట్టాడు- "తిక్కదానా! రేపు ఎవరికెరుక? రాజుగారు ఇంకో సంవత్సరం పాటు బ్రతికి ఉంటారని ఎవరికెరుక? నేను మాత్రం అంతకాలం ఉంటానని ఎవరు చెప్పగలరు?- ఆలోగా పరిస్థితులు ఎంతమారిపోవచ్చు! ఏదో ఒక సందర్భం వచ్చి, నేను రాజుగార్ని మెప్పిస్తే, అయిన నన్ను క్షమించేయ్యవచ్చు- ఆలోగా వేరే ఏదైనా కావచ్చు కూడా. గుర్రం ఎగరనూ వచ్చు! భవిష్యత్తును ఎవ్వరూ ముందుగా కనుక్కోలేరని తెలీలేదా ఇంకా ? ఆందోళనను వదిలిపెట్టు. ప్రస్తుతంలో బ్రతుకు. సంతోషంగా ఉండు!" అన్నాడు నవ్వుతూ.

ఏమో? గుర్రం ఎగరావచ్చు!

నిర్వహణ: లలిత, telugu4kids.com.

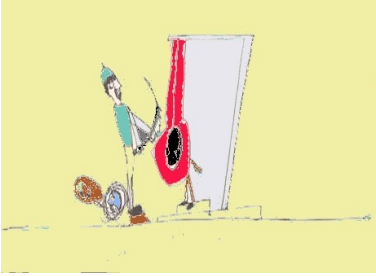
1

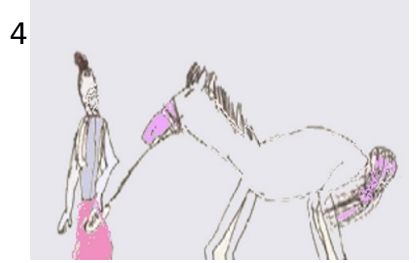
2

అనగాఅనగాఒక రాజు. ఆ రాజు చిత్రమైన కలలు కనేవాడు. విచిత్రమైన ఆజ్ఞలు జారీ చేసేవాడు.

ఒకరోజు ఇలా దండోరా వేయించాడు: “నా గుర్రం ఎగిరేలా చేస్తే అడిగింది ఇస్తాను. చేస్తామని చెప్పి చేయకపోతే తల తీసేస్తాను.”

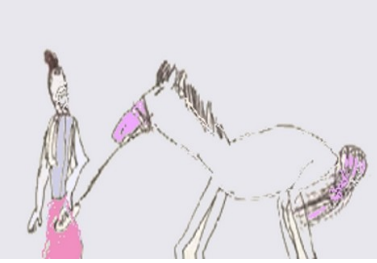
3

4

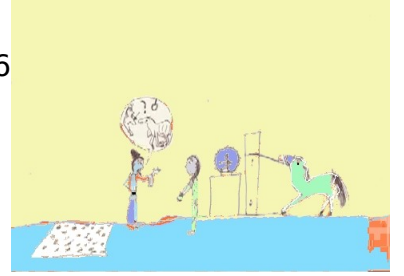
గుర్రం ఎగరదని అందరికీ తెలుసు. అయినా ఆశతో ఒకరిద్దరు ప్రయత్నించి తలలు పోగొట్టుకున్నారు.

అప్పుడొక బీద బ్రాహ్మడు రాజు వద్దకు వెళ్ళాడు: “మీ గుర్రాన్ని నేను ఎగిరేలా చేస్తాను!” అన్నాడు.

5

“ఆరు నెలల గడువు కావాలి. సరిపడా డబ్బు కావాలి” అన్నాడు. “సరే కానియ్యి” అన్నాడు రాజా.

6

గుర్రమూ, డబ్బూ తీసుకొని ఇంటికి వెళ్లాడు బ్రాహ్మడు. “గుర్రం ఎగరదు! నువ్వు మిగలదు!” అని ఘొల్లుమంది భార్య. దానికి బ్రాహ్మడు “ఆరు నెలలలో ఏమౌతుందో ఎవరికి తెలుసు? రాజాగారికి బుద్ధి రావచ్చు. రాజాగారు మనసు మార్చుకొని వదిలేయవచ్చు”.

7

“గుర్రం చనిపోవచ్చు. రాజాగారు చనిపోవచ్చు. నేనే పోవచ్చు. అంతవరకు మనం కడుపు నిండా తిండి మాత్రం తినొచ్చు.” అని, ఆగి మళ్ళీ ఇలా అన్నాడు. “ఎవరికి తెలుసు. ఏమో? గుర్రం ఎగరావచ్చు!”

8

దీని తరువాత ఏమై ఉంటుందో ఊహించండి. మీ ఆలోచనల్ని ఈ క్రింది చిరునామాకు పంపించండి.

“కొత్తవల్లి” తెలుగు పిల్లల ఈ (e) మాసపత్రిక ఇంటి నెం: 2-312, న్యాయద్వార రోడ్డు, చెన్నై కొత్తవల్లి, అనంతపురం జిల్లా, 515 101.

పిల్లల్లారా!

పాట

గానం: మల్లికార్జునబృందం, టింబక్టుబడి.

పిల్లలము పసిపిల్లలము
చల్లని తెల్లని మల్లెలము
జాబిలి తెచ్చిన వెన్నెలము
జాతిపతాకపు రంగులము
అల్లరి అన్నది మేమెరుగం
ఆట పాటలలో ముందుంటాం
అమ్మనాన్నల ఆశలు తీర్చగా
చదువులు చక్కగా చదివేస్తాం
పాఠశాల పరిశుభ్రం చేస్తాం
పచ్చని మొక్కలు పెంచేస్తాం
గురువుకు దండం పెడతాం
చదువుకు గులాములవుతాం
పిల్లలము పసిపిల్లలము
చల్లని తెల్లని మల్లెలము

హరివిల్లు

పాట

రచన: ఆచార్యయం.కె.దేవకి, చైర్మన్, బోర్డర్ ఫ్రంట్ డిస్, తెలుగు, తులనాత్మక సాహిత్య శాఖ,

శ్రీకృష్ణదేవరాయ విశ్వవిద్యాలయం, అనంతపురం

గానం: జానకిబృందం, టింబక్టుబడి.

ఏలేలమ్మా ఏలేలో

యెన్నేలమ్మా యెన్నేలో

రంగుల విల్లు మన హరివిల్లు

నింగిన నిలచిన ఆ హరివిల్లు

"రంగుల విల్లు"

ఎరుపు నీలం పచ్చాపసుపు

కాషాయాల కలగలుపు

కంటిగింపుగా కనిపించునులే

కనుల పండువుగ ఉండునులే

"రంగుల విల్లు"

అనురాగానికి హారతి పట్టును

ఏడు రంగులలో ఎర్రని రంగు

హృదయానికి మరి అభ్యుదయానికి

ఊపిరులూదును ఆ రంగు

"రంగుల విల్లు"

అన్నార్తులకు హారతి పట్టును

ఏడు రంగులలో పచ్చని రంగు

సశ్యతకు మరి అది సంకేతం

సశ్యశ్యామలం మన దేశం

"రంగుల విల్లు"

ప్రశాంతతకు హారతి పట్టును

ఏడు రంగులలో నీలం రంగు

నింగి రంగుకు ధీటుగ నిలిచి

హంగును కూర్చును ఆ రంగు

"రంగుల విల్లు"

ఆరోగ్యానికి హారతి పట్టును
ఏడు రంగులలో పసుపు రంగు

సౌభాగ్యానికి అది ఆవాహం
పచ్చని మిస మిస నా దేహం

"రంగుల విల్లు"

పాడుపు కథలకి సమాధానాలు

1. కొప్పు
2. పండు మిరపకాయ
3. కాళ్ళ మంచం
4. పాము
5. గాలిపటం
6. క్యాబేజీ
7. టమోట
8. పేను

క్రిష్ణమ్మ

పాట

గానం: యస్. జానకి, యస్. మంజూల, ఏడవ తరగతి, టింబక్టుబడి.

గలగల-గలగల

గలగలగలగలగల

క్రిష్ణమ్మ పాడింది కమ్మని పాట

అది పలకాలి బాబులూ మీనోట (2)

అడ్డంకులెన్నెన్నో ఎదురైనా

అవమానం నైరాశ్యం వెక్కిరించినా

బెదరక, చెదరక సాగిపొమ్మని

క్రిష్ణమ్మ పాడింది కమ్మని పాట

అది పలకాలి బాబులూ మీనోట

పరులమేలు తలవనివారి జీవితం

ఉన్నా, లేకున్నా మరి ఒకటేనని

ఉపకారం ఊపిరిగా చేసుకొమ్మని

క్రిష్ణమ్మ పాడింది కమ్మని పాట

అది పలకాలి బాబులూ మీనోట

బ్రతుకంతా ఉత్సాహం ఉండాలని

ఎవరికాళ్లపై వాళ్లు నిలబడాలని

చేయి చాచుట కన్నా చాపు మేలని

క్రిష్ణమ్మ పాడింది కమ్మని పాట

అది పలకాలి బాబులూ మీనోట

గతంనుంచి మంచిని నేర్చుకొమ్మని

ఆకశాన్ని స్వర్గంగా మలచుకొమ్మని

విశ్వాస విజయమే తథ్యమని

క్రిష్ణమ్మ పాడింది కమ్మని పాట

అది పలకాలి బాబులూ మీనోట

జోకులు

టీచరు

టీచరు ఒకపిల్లవాణ్ణి అడుగుతుంది.

టీచరు: బాలూ! నువ్వుపెద్దఅయినతరువాత ఏమవుతావు?

బాలు: నేనుమీలాగాపెద్దటీచరు అవుతానుటీచర్!

టీచరు: టీచరుకావాలంటేఏంచేయాలిరా?

బాలు: టీలోకిచారుపోస్తేటీచరుఅవుతారు మేడం.

సేకరణ: సి. పవన్, 5 వతరగతి, టింబక్టుబడి.

రాకెట్ - విమానం

రాకెట్ మరియు విమానం ఇలా మాట్లాడుకుంటున్నాయి.

విమానం: రాకెట్తమ్ముడూ, రాకెట్తమ్ముడూ నువ్వుఅంతవేగంగావెళ్తావు, కానిమేముమాత్రంఅంత నిదానంగావెళ్తాము, ఎందుకు?

రాకెట్: నీకిందమంటపెడితెనువ్వునాకంటే వేగంగా వెళ్తావు.

సేకరణ: యు. రేణుక, 9 దవతరగతి, ప్రకృతిబడి.

గురు శిష్యులు

గురు శిష్యులుమాట్లాడుకుంటూఉంటారు.

గురువు: మీరుఎందుకునన్నగురువర్యా! గురువర్యా! అనిఎప్పుడూపిలుస్తూఉంటారు. చెప్పండి.

శిష్యులు: మీరుపడుకున్నాకఎప్పుడూగొరకలు పెడుతూఉంటారుకాబట్టి, మిమ్మల్నిఅలాఅంటాం గురువర్యా!

సేకరణ: పి.విశ్వనాథ్, 7 వతరగతి, టింబక్టుబడి.

బల్లల ఆనందం

ఒకగోడమీదరెండుబల్లలుఉంటాయి.

అందులోమొదటిబల్లిపాటపాడుతూఉంటుంది. రెండవబల్లిఅనుకోకుండాజారిపోతుంది.దీనికికారణం ఏమైఉంటుంది?

జవాబు: ఒకటవబల్లిపాటపాడినందుకురెండవ బల్లిసంతోషంతోచప్పట్లుకొట్టింది. కనుకరెండవబల్లి కిందికిపడిపోయింది.

సేకరణ: యం.సుధ, 7 వతరగతి, టింబక్టుబడి.

కొత్తపల్లి బృందం

సారధ్యం: సుబ్బరాజు

ప్రధాన సంపాదకులు: నారాయణ

సంపాదక వర్గం: మోహనయ్య, జయచంద్ర,
మురళి.

సాంకేతిక బృందం: ఆనంద్, లక్ష్మి లీల.

చిత్రాలు: అడవిరాముడు, శివ, మమత, గోపి,
మహేష్, మల్లికార్జున.

రూపకల్పన: సుచరిత, రాజకుమార్

ఆర్థిక వ్యవహారాలు: అలీవేలమ్మ

చందా వివరాలు

సంవత్సర చందా: 200/ రూ.

చందాను 'కొత్తపల్లిట్రస్టు' పేరిట మనీఆర్డర్ లేదా
డి.డి లేదా చెక్కు రూపంలో కట్టవచ్చును. డి.డి.,
చెక్కులకు బ్యాంకు చార్జీలు (25రూ) కలపాలని
మనవి.

చందాలకై చిరునామా:

కొత్తపల్లిట్రస్టు,
2-312, న్యాయద్వారోడ్డు, చెన్నై కొత్తపల్లి,
అనంతపురంజిల్లా, 515101.

బ్యాంకు ద్వారా చందా కట్టడానికి వివరాలు:

KOTTAPALLI TRUST,
A/c No:18809 (Savings Type),
CANARA BANK, Chennekottapalli,
Anantapur District, A.P.
IFSC code: CNRB0000138.

డబ్బుకట్టిన వివరాలను ఇమెయిలు/ ఫోను/
ఉత్తరం ద్వారా కొత్తపల్లికి తెలియపరచగలరు.

ఇమెయిలు: team@kottapalli.in

ఫోను: 08559 240222.

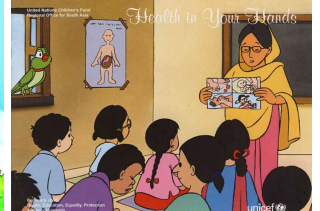
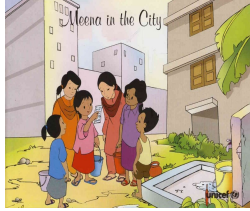
కాపీరైటు: కొత్తపల్లి పత్రికలోని ఏ అంశాన్నైనా
ఎవరైనా తమ వాణిజ్యేతర కార్యకమాలలో పూర్తిగా
ఉచితంగా, స్వేచ్ఛగా ఉపయోగించుకోవచ్చు.
కేవలం ఆయా రచయితలకు, కొత్తపల్లి పత్రికకు
వాటిని ఆపాదిస్తే సరి. వివరాలకు చూడండి:
<http://www.creativecommons.org> వారి
non-commercial, share alike license.

కృతజ్ఞతలు:

పత్రికకోసం నిరంతరంగా పిల్లల రచనల్ని అందించి సహకరిస్తున్న ప్రకృతిబడి, టింబక్టు బడి, విజ్ఞం స్కూల్
యాజమాన్యాలకు కృతజ్ఞతలు. వెబ్ సైటుకు వెన్నదన్నుగా నిల్చిన infogami యాజమాన్యానికి, దాన్ని
సుసాధ్యం చేసిన python భాషకు, చక్కని ఆపరేటింగ్ సిస్టం linux ను అందించిన ubuntu వారికి, గొప్ప
వ్యవస్థని పూర్తిగా ఉచితంగా అందిస్తున్న OpenOffice వారికి, తెలుగును రప్పిస్తున్న Unicode, Scim,
Baraha లకు, చిత్రాలను సరిదిద్దే Software Gimp నిర్మాతలకు, శబ్దాలను చక్కబరచే Software
Audacity నిర్మాతలకు కృతజ్ఞతలు.

మంచి పుస్తకం:

మీనా

ఆడ పిల్లల పరిస్థితిలో మంచి మార్పుల్ని తేవటం కోసం యూనిసెఫ్ వాళ్ళు 1991లో "మీనా" అనే చిన్న పాప నాయికగా చక్కని బొమ్మల కథల్ని తయారు చేశారు. ఈ మట్టిమీడియా కథల ద్వారా 'విద్య-ప్రవర్తనా పరమైన-అభివృద్ధి సంబంధమైన' సందేశాల్ని అందరికీ అందించటం వాళ్ళ ఉద్దేశం.

ఈ క్రమంలో వివిధ భాషల్లో తయారైన మీనా యానిమేషన్ చిత్రాలు, కార్టూన్ పుస్తకాలు నిజంగా చాలా ముద్దుగా ఉన్నై. ఈ కథల పుస్తకాల్నీ, ఈ కార్టూను చిత్రాలనీ యూనిసెఫ్ వాళ్ళు అందరికీ అందుబాటులో ఉండేట్లు, వాళ్ళ వెబ్సైటులో ఉంచారు. ఇంగ్లీషు పుస్తకాల్ని ఇక్కడి నుండి డౌన్లోడు చేసుకోవచ్చు: www.unicef.org/rosa/media_2512.htm

ఈ బొమ్మల కథల్లో మీనావాళ్ళ ఊరుగాని, వాళ్ళ అమ్మ-నాన్న-తమ్ముడు- వాళ్ళ పెంపుడు చిలక మిట్టు- వాళ్ళ టీచరుగారు- ఆరోగ్య కార్యకర్త- ఇలా వీటిలోని ప్రతి పాత్రా, ప్రతి సన్నివేశమూ- మన దేశపు పల్లెపట్టుకు ప్రతిబింబాలే! అందరూ చదవాల్సిన కథలు, ఇవి!

కొత్తపల్లి ద్వారా వీటిని తెలుగులోకి తీసుకొచ్చే ప్రయత్నం మొదలుపెట్టాం! త్వరలో వీటిని తెలుగులోనూ చదవొచ్చు!!

